

Living Thai

No. 5 > 2013

ศิลปหัตถกรรมร่วมสมัยจากวิถีชนเผ่า
“ชาวเขา ชาวเรา ชาวเดียวกัน”

Hill Tribe, Our Tribe:
Be My Tribe Global Ethnics

คำอ้าย เดชดวงตา
ครูผู้แกะสลักคนผ่านการแกะสลักไม้

Kham-ai Dejduangta
Carving Wood, Sculpting Men

“เจ็ดยอดคอลเลกชั่น”
...เงินยุคใหม่ ไม่เคอะเขิน

Jed Yod Collection...Lacquerware with Flash

ทศวรรษ หัตถกรรมไทย ใต้ร่มพระบารมี

ครบรอบ 10 ปี วันสถาปนา
ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ

วันศุกร์ที่ 1 พฤศจิกายน 2556

ณ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) จ.อยุธยา

SACICT

พบกับ..

- นิทรรศการ "ทศวรรษหัตถกรรมไทย ใต้ร่มพระบารมี"
- สุดยอดผลงานและการสาธิตงานหัตถกรรมไทย

จากครูศิลป์ของแผ่นดิน ที่หาชมได้ยากในปัจจุบัน อาทิ งานตะลุ่ม เตียบ พานแว่นฟ้า
งานหัตถกรรมปูนปั้น งานหัตถกรรมแทงหยวก งานดุนโลหะ ฯลฯ และสวนพืชหัตถกรรมอินทรีย์

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)

59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290

Tel. 035 367 054-56 Fax. 035 367 051 CALL CENTER 1289

www.sacict.net

Contents สารบัญ

2 EDITOR'S NOTE

3 MAIN STORY

ชาวเขา ชาวเรา ชาวเดียวกัน
Hill Tribe, Our Tribe:
Be My Tribe Global Ethnics

16 SPECIAL

พระราชวังพญาไท: การเดินทางผ่านกาลเวลา
ของพระราชวังห้าแผ่นดิน
Phya Thai Palace:
A Testament to Grand Times

28 THE VILLAGE TRAIL

“เจ็ดยอดคอลเลกชัน”...
เงินยุคใหม่ ไม่คะเงิน
Jed Yod Collection:
Lacquerware with Flash

38 CRAFTSMAN

คำอ้าย เดชดวงตา
ครู...ผู้แกะสลักคนผ่านการแกะสลักไม้
Kham-ai Dejduangta
Carving Wood, Sculpting Men

50 GLOBAL VISIONS

53 INSIDE SACICT

58 HAVE A GOOD TRIP

พลังของชุมชน ผลิตผลของธรรมชาติ
Bangnamphueng Market:
Much Future in the Past

68 MEMBERS' CORNER

จดหมายจากผู้อ่าน
What Our Readers Say

70 PRODUCT SHOWCASE

งานฝีมือที่คัดสรรจากมวลสมาชิก
ทั่วประเทศเพื่อการจำหน่าย
A selection of exquisite creations
offered by SACICT members

3

เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า วันนีศิลปินและนักออกแบบของไทย ได้เดินทางมาถึงช่วงเวลาที่จะเปล่งประกายเจิดจรัส สะท้อนทุกเส้นแสงของสปอตไลท์บนเวทีโลกด้วยผลงานสร้างสรรค์ที่ผ่านการกลั่นกรองและพัฒนาจนเต็มเปี่ยมไปด้วยเอกลักษณ์เหมาะสมกับยุคสมัย โดยที่ยังคงอัตลักษณ์และคุณค่าแห่งความเป็นไทยไว้ได้อย่างครบถ้วน

ในฉบับนี้ คอลัมน์ Main Story จะนำเสนอเรื่องราวของ “ชาวเขา ชาวเรา ชาวเดียวกัน” งานออกแบบเท่ๆ แบบชนกลุ่มน้อย ที่มีความเป็นสากลสูง ที่พัฒนาขึ้นในโครงการ “การพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมร่วมสมัยจากวิถีชนเผ่า” (Global Ethnics) เรื่องน่าภาคภูมิใจที่คนไทยสามารถส่งต่อแรงบันดาลใจไปทั่วโลก ต่อเนื่องด้วย Village Trail ที่จะไปทำความรู้จักนักออกแบบรุ่นใหม่ไฟแรง จักรพันธ์ อัมทะมาลา ผู้สร้างสรรค์คอลเลกชันซึ่งผสมผสานความงามของหัตถศิลป์ไทยเข้ากับผลิตภัณฑ์ไอทีจนสามารถจะตอบโจทย์ตรงใจไลฟ์สไตล์คนรุ่นใหม่

นอกจากนี้ ในคอลัมน์ Craftsman เราจะพาคุณไปทำความรู้จักกับครุฑอ้าย เดชดวงตา ครูสล่าแกะสลักไม้จากจังหวัดลำปาง ส่วนคอลัมน์ Have a Good Trip จะชวนกันไปชื่นชมกับความสำเร็จของตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง สถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมอันเกิดขึ้นจากความเข้มแข็งอาจและความสามัคคีของชุมชนอย่างแท้จริง

กลับมาที่ใจกลางกรุงเทพมหานคร คอลัมน์ Special จะเผยให้เห็นความพิเศษของสถาปัตยกรรมอันงดงามของพระราชวังพญาไท สถานที่ประวัติศาสตร์ที่คนส่วนใหญ่อาจมองข้าม

ขอให้สนุกสนานกับการอ่าน แล้วพบกันฉบับหน้า

Thai artists and designers are today basking in the global spotlight, garnering honours and accolades on the international stage with their works, which have been cleverly adapted to suit the changing tastes of consumers worldwide. Even more admirable is the fact that these creations successfully encapsulate the Thai identity and traditional values.

Our Main Story proudly presents the “Global Ethnics” collection, inspired by the diverse tribal communities of Thailand, under the auspices of SACICT. The Village Trail leads you to meet Chakraphan Thamthamala, a young designer who has introduced a beautiful union of Thai craftwork with IT gadgetry worthy of today’s new generation.

The Craftsman column, meanwhile, features the life story of Khru Kham-ai Dejduangta, a master wood carver/sculptor from Lampang province. In Have a Good Trip, we invite you to join in celebrating the success of Bangnamphueng Floating Market, a community with a strong sense of involvement, located on the capital’s outskirts.

Back in Bangkok, our Special column unveils a unique place in the very heart of the city. Its existence through the five reigns of the Chakri Dynasty has seen the exquisite PhyaThai Palace assume various functions during the 20th century.

Enjoy reading!

Living Thai

คณะที่ปรึกษา: ประธานที่ปรึกษา พิมพาพรณ ชาญศิลป์ **ที่ปรึกษา** พงศ์วัฒนา เจริญมายุ, ภัณฑิชา เสวตเศรณี, สุวิมล พักทอง, นิพัทธ์ เทศทรงธรรม, ดุลยวิทย์ สุขรัตน์
EDITORIAL ADVISORY BOARD: CHIEF CONSULTANT Pimpapaan Chansilpa **CONSULTANTS** Pongwattana Charoenmayu, Phantisa Svetasreni, Suwimon Fakthong, Nipat Tedsongthai, Dulyavit Sukarat

เจ้าของ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) 59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290 โทร: 035 367 054-56 โทรสาร: 035 367 051
เว็บไซต์: www.sacict.net **จัดทำโดย** บริษัท พีเจอร์ จำกัด 23/18 ซอยร่วมฤดี เพลินจิต ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร: 0 2254 6898-9 โทรสาร: 0 2650 7738
บรรณาธิการบริหาร พยอม วลัยพัชรา **บรรณาธิการ** พงศ์ กังวานสุระ **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** นภัทร ประเสริฐกุล **คณะบรรณาธิการ** ชिरันต์ มานัน, ทรงพล แก้วปทุมทิพย์, สุวรรณมา เปรมโสตร์, เกตุวดี ทองเนือสุข **ศิลปกรรณ** รรณศักดิ์ รอดวรรณะ, แสงเดือน สุปิตา **ช่างภาพ** จรวย วงศ์เหลือง, วิศ กุสุจรี, ศิรพัชร วลัยพัชรา **ติดต่อโฆษณา** พงศ์ กังวานสุระ **พิมพ์ที่** บริษัท อติลรรค์ จำกัด 248 ซอยลาดพร้าว 87 วังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310 โทร: 0 2932 2596-7 โทรสาร: 0 2932 2598. *(บทความในนิตยสารนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.) ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป อนึ่งบทความและภาพในนิตยสารนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย การจะนำไปเผยแพร่ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร)*

SACICT Living Thai is a bi-monthly magazine published by the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization). 59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsai, Ayutthaya Province 13290, Thailand Tel: +66 (0) 35 367 054-56, +66 (0) 35 367 077-81, Fax: +66 (0) 35 367 050-1 Website: www.sacict.net **DESIGN AND PRODUCTION:** Feature Co., Ltd. 23/18 Soi Ruamrudee, Ploenchit, Pathumwan, Bangkok 10330, Thailand Tel: +66 (0) 2254 6898-9, Fax: +66 (0) 2650 7738. **EXECUTIVE EDITOR** Payom Valaiphatchra **EDITOR** Payong Kungwansurah **EDITOR IN CHIEF** Napat Prasertkul **EDITORIAL TEAM** Thirasant Mann, Songpol Kaopatuntip, Suwanna Premsoe, Katewalee Thongnuasuk **GRAPHIC DESIGNERS** Wannasak Rodwanna, Sangduan Supinta **PHOTOGRAPHERS** Jaruy Wongluang, Varis Kusujarit, Sirapat Valaiphatchra **FOR ADVERTISEMENT PLACEMENTS**, contact Payong Kungwansurah, Tel: +66 (0) 2254 6898-9. **PRINT:** Artisans Co., Ltd. 248 Soi Lardprao 87, Wangthonglang, Bangkok 10310. Tel: +66 (0) 2932 2596-7, Fax: +66 (0) 2932 2598. *(Opinions in Living Thai are the writers’ and not necessarily endorsed by SACICT. No part of this magazine may be reproduced without written permission.)*

แสงระวี สิงหวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ และออกแบบหัตถศิลป์ไทยของ ศ.ศ.ป.

Saengrawee Singhawiboon

Product and Packaging Development Manager of SACICT

เรื่อง ธนา เศรษฐพานิช ภาพ ศ.ศ.ป.

ชาวเขา ชาวเรา ชาวเดียวกับ

Be My Tribe Global Ethnics

ชนเผ่าหรือกลุ่มชาติพันธุ์จะเรียก
อย่างไรก็ความหมายเดียวกัน
อันหมายถึงกลุ่มคนที่อาศัยอยู่บน
พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งซึ่งมีวัฒนธรรม
ความเป็นอยู่ที่เป็เอกลักษณ์ของ
ตนเอง

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน บนแดนดินถิ่นสุวรรณภูมิ
ของไทยเรานี้ ก็มีประวัติศาสตร์ชนเผ่าและความหลากหลาย
หลายทางวัฒนธรรมไม่แพ้ดินแดนใดในโลก ประเทศไทย
มีกลุ่มชนเผ่ามากมายหลายกลุ่ม หลายเชื้อชาติ ที่เข้ามา
อาศัยอยู่ ด้วยเหตุผลของการอพยพโยกย้ายที่แตกต่างกันไป
ทั้งจากการทำศึกสงคราม สภาพทางเศรษฐกิจ
การขาดแคลนพื้นที่ทำกิน ฯลฯ รวมแล้วทั้งสิ้นเรามี
กลุ่มชาติพันธุ์ในดินแดนสยามกว่า 40 กลุ่ม →

ผ้าย้อมครามของชาวภูไท ที่นำมาออกแบบลวดลายให้คงฉบับ
The indigo-dyed textiles of the Phu Thai tribe, adapted to more modern tastes.

→ ความพิเศษของกลุ่มชาติพันธุ์คือศิลปหัตถกรรม
ชนเผ่าที่ติดตามมาที่พวกเขาด้วย วัฒนธรรมที่สืบทอด
ต่อกันมาอย่างเข้มแข็ง และความห่างไกลจากโลกกระแสหลัก
ทำให้ศิลปหัตถกรรมของชนเผ่ามีความโดดเด่น แตกต่าง
และมีเสน่ห์อย่างประหลาดต่อผู้พบพาน

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การ
มหาชน) ในฐานะหน่วยงานที่มีบทบาทในการผลักดัน
งานหัตถกรรมไทยสู่เวทีโลก และมีผลิตภัณฑ์หัตถกรรม
จากชนเผ่าเป็นหนึ่งในงานหัตถกรรมของศิลปาชีพ ได้เล็งเห็น
ถึงจุดเด่นในข้อนี้ที่จะพัฒนาอาชีพและสร้างรายได้เสริม
ให้กับชาวบ้านชนเผ่าต่างๆ และต่อยอดองค์ความรู้
สู่ความทันสมัยและเข้ากันได้กับเทรนด์โลกปัจจุบัน
จึงได้ดำเนินโครงการ “การพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม
ร่วมสมัยจากวิถีชนเผ่า (Global Ethnics)” โดยโครงการนี้
เป็นส่วนหนึ่งของกรอบโครงการใหญ่ “ไทยนวัตกรรมศิลป์”
(Thai Navatasilp: Innovative Art of Thai Crafts)
ซึ่งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)
หรือ ศ.ศ.ป. กำลังเร่งพัฒนาอยู่ในขณะนี้

“มันน่าแปลกที่เมื่อเราเอ่ยถึงงานศิลปหัตถกรรม
ของชนเผ่าหรือชาวเขาในเมืองไทย คนส่วนใหญ่กลับ
นึกถึงความเขย ไม่ทันสมัย และดูประหลาด แต่ตรงกันข้าม
กับมุมมองของชาวต่างชาติเขากลับมองว่านี่คือรากเหง้า

ทางวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง หลายคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแบรนด์เนม
ที่ไปซื้อมาจากต่างประเทศนั้นเขาได้แรงบันดาลใจมาจาก
Global Ethnics หรือวิถีชนเผ่าเสียด้วยซ้ำ”
คุณแสงระวี สิงหวิบูลย์ ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์
บรรจุภัณฑ์และออกแบบหัตถศิลป์ไทย ในฐานะที่คลุกคลี
อยู่กับแวดวงออกแบบและเกาะติดเทรนด์แฟชั่นของโลก
มาตลอดบอกกับเราอย่างนั้น

ด้วยพื้นฐานความรู้สถาปัตยกรรมศาสตร์
จากมหาวิทยาลัยศิลปากร ปริญญาโทด้านการออกแบบ
ผลิตภัณฑ์จาก Pratt Institute สหรัฐอเมริกา อดีต
นักเรียนทุนรัฐบาล (ก.พ.) ท่านนี้ เคยร่วมงาน
ในศูนย์ออกแบบผลิตภัณฑ์ ของกรมส่งเสริมการค้า
ซึ่งในปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น กรมส่งเสริมการค้า
ระหว่างประเทศ ได้ตัดสินใจผันชีวิตการทำงานในเมืองหลวง
มาทุ่มเทให้กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถศิลป์ไทย
สู่ตลาดสากลให้กับ ศ.ศ.ป. ในปัจจุบัน →

หลายคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแบรนด์เนม
ที่ไปซื้อมาจากต่างประเทศนั้นเขาได้
แรงบันดาลใจมาจาก Global Ethnics
หรือวิถีชนเผ่าเสียด้วยซ้ำ

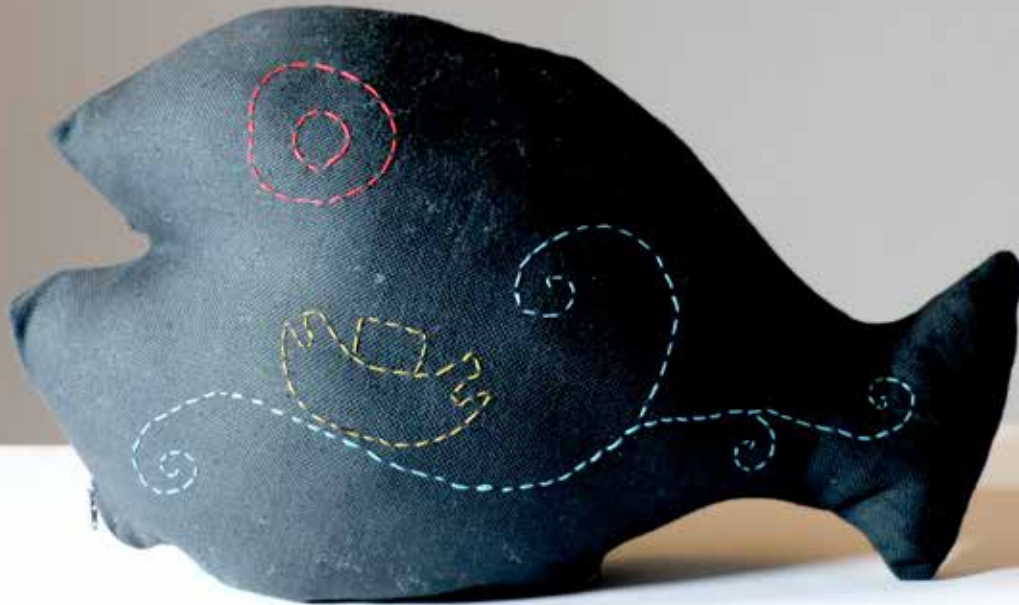

(บน) หัตถกรรมผ้าปักและเขียนเทียนของชาวม้งที่นำมาผ่านไอเดียของนักออกแบบรุ่นใหม่ กลายเป็นเครื่องใช้ในสำนักงานที่สวยงาม

(Above) The patterns of the Hmong tribe have been adapted into novel stationery items.

(ซ้าย) งานจักสานไม้ไผ่ของชาวกะเหรี่ยงที่นำมาต่อยอดเป็นเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งบ้านที่สวยงาม

(Left) Karen wickerwork has been conceptualised into attractive home decor pieces.

หมอนอิงรูปปลา หัตถกรรมของชาวมอแกน
The fish-shaped pillow of the Moken seafolk.

→ จากชนเผ่าในเมืองไทยกว่า 40 ชชาติพันธุ์ ศ.ศ.ป. ได้คัดเอาชาติพันธุ์ที่มีวัฒนธรรมโดดเด่นมานำร่องก่อน ในชุดแรกจำนวน 8 ชนเผ่า ได้แก่ งานจักสานไม้บอง ของชนเผ่ากะเหรี่ยง บ้านเลโค๊ะ อำเภอสบเมย จังหวัดแม่ฮ่องสอน งานผ้าปักและเขียนเทียนผลิตภัณฑ์ชนเผ่าม้ง หมู่บ้านวัฒนธรรมชาวเขา ตำบลเข็กน้อย อำเภอเขวาสินรินทร์ จังหวัดเพชรบูรณ์ งานปะเก้อมและตะเกาของชนเผ่ากวย จังหวัดสุรินทร์ งานผ้าฝ้ายทอ ย้อมคราม ลวดลายมัดหมี่แบบภูไทของชนเผ่าภูไท บ้านคำข่า อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร งานผ้าตัดต่อและปักมือ ชนเผ่าไททรงดำ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เครื่องปั้นดินเผาจากสิริธรรมชาติ และเผาตาซีเต้าเกลือ ชนเผ่ามอญ บ้านมอญ เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี งานไม้แกะสลักเป็นเฟอร์นิเจอร์รูปเรือกาบาง ของที่ระลึกและเครื่องประดับ งานจักสานเตยทะเล ชนเผ่ามอแกน หมู่เกาะสุรินทร์ จังหวัดพังงา เรือปราฮู งานไม้แกะสลักรูปเรือปราฮู และงานจักสานเตยทะเล ของชนเผ่าอูรักลาไวย์ หาดตราไวย์ และบ้านแหลมตุ๊กแก จังหวัดภูเก็ต

โดยโครงการได้เริ่มต้นตั้งแต่ต้นปีที่ผ่านมา ทาง ศ.ศ.ป. ได้มีการคัดเลือกทีมนักออกแบบขึ้นมารับผิดชอบ

แต่ละลายเขาได้มาจากการ
ซึมซับเอาธรรมชาติรอบตัว
มาปรับใช้เป็นงานศิลปะ

ในแต่ละกลุ่มชนเผ่า เปรียบเสมือนพี่เลี้ยงที่จะคอยเข้าไปสังเกต มองหาความเป็นไปได้ ช่วยดึงเอาความพิเศษจากวัฒนธรรมนั้นมาปรับให้เข้ากับแฟชั่นหรือเทรนด์ร่วมสมัย

“ที่เลือกมาแค่แปดแห่งเพราะแต่ละแห่งล้วนอยู่ห่างไกลต้องใช้เวลาทำงานมาก หลังจากคัดเลือกได้ดีไซเนอร์แต่ละกลุ่มแล้ว จะต้องส่งพวกเขาลงไปอยู่ในพื้นที่ ซึ่งบางพื้นที่การเดินทางยากลำบาก อย่างม้งบางเผ่าที่แม่ฮ่องสอนช่วงฤดูฝนเส้นทางไปมาไม่ได้เลย หรืออย่างอูรักลาไวย์ก็อยู่ไกลถึงภูเก็ต

“งานหัตถกรรมที่เราเลือกมาเข้าโครงการส่วนใหญ่เป็นวิถีชีวิตที่ชาวบ้านเขาทำใช้ทำขายกันอยู่แล้ว ยกตัวอย่างเช่นงานผ้าปักและเขียนเทียนผลิตภัณฑ์ชนเผ่าม้ง ปกติพวกแม่อุ๊ยชาวม้งเขาก็จะทำเป็นผ้าฝืนออกมาจำหน่ายนักท่องเที่ยวตรงจุดจำหน่ายในท้องถิ่นอยู่แล้ว แต่ก็ผลิตไม่ได้มากมาย และขายกันเป็นบางช่วง บางเวลา มูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ก็ยังไม่เกิดขึ้น เวลาเราจะเข้าไปปรับให้เขาทำโน่นทำนี่ เราก็ต้องดูด้วยเหมือนกันว่ามันจะไปทำให้วิถีชีวิตเขาเปลี่ยนหรือเปล่า” คุณแสงระวีบอกกับเราถึงลักษณะวิธีการทำงานร่วมกับชุมชนชาติพันธุ์ต่างๆ

ในอดีตผู้หญิงชาวม้งรุ่นก่อนจะทอผ้า ปักผ้า เขียนเทียนเป็นกันทุกคน ลวดลายผ้าปักของชาวเขาเผ่าม้งที่นิยมทำการปักและสืบทอดกันมานั้นมีลายแม่แปดลายซึ่งแต่ละลายเขาได้มาจากการซึมซับเอาธรรมชาติรอบตัวมาปรับใช้เป็นงานศิลปะ เช่นลายกันหอยก็นำมาจากธรรมชาติของสัตว์ที่เจอได้ตามลำธาร

กระดุมเงิน และแหวนทอง ผลงานหัตถศิลป์ของชนเผ่ากวยที่เชี่ยวชาญงานโลหะ
The metal craft of the Kui tribe shines through in these rings and cufflinks.

หนองบึง ลายดาวก็มาจากการมองท้องฟ้ายามค่ำคืน ลายดอกไม้เป็นการนำความสวยงามตามธรรมชาติของดอกไม้ที่ตนได้พบเห็นมาประดิษฐ์เป็นลวดลายปักบนผืนผ้า หรือแม้แต่ลายเท้าช้างก็มาจากสัตว์พาหนะที่เขาใช้กัน มาแต่โบราณ

“กระบวนการเขียนเทียนของชาวม้งก็คล้ายๆ กับการเขียนผ้าบาติกแต่ลวดลายและเครื่องมือจะไม่เหมือนกันของม้งจะมีปากกาเขียนซึ่งเรียกว่า “ดาตะ” ทำจากเหล็กหรือทองเหลืองมัดติดกับด้ามไม้ไผ่แต่ถ้าสังเกตดูก็จะรู้ว่ามันแปลกตรงที่ชาวม้งกับชาวมลายูทางใต้ที่อยู่ห่างไกลกันมากแต่มีวิธีการเขียนลายจากเทียนคล้ายกัน แสดงว่าวัฒนธรรมเดินทางและเคลื่อนย้ายได้”

คุณแสงระวียังเล่าให้ฟังต่อว่าหลังจากตีไซเนอร์ไปเก็บข้อมูลต่างๆ มาแล้ว ก็จะนำประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้พบเจอ มาใช้เป็นแนวคิดในการออกแบบชิ้นงาน ซึ่งส่วนใหญ่เราจะเน้นไปที่ของใช้ ของแต่งบ้าน ซึ่งทาง ศ.ศ.บ ได้เปิดตลาดนวัตกรรมศิลป์ไทยในด้านนี้มาบ้างแล้ว การนำศิลปหัตถกรรมชนเผ่ามาใช้เราก็ไม่ได้เน้นงานทั้งชิ้น ผ้าทั้งผืนมาเย็บปักแต่เราดึงเอาเอกลักษณ์ เช่น ลวดลาย สีเส้นต่างๆ มาปรับใช้ มีการลดทอนลวดลายลงไป หรือปรับการใช้สีให้เข้ากับเทรนด์แฟชั่น

“อย่างงานผ้าปักเขียนที่เราก็นำมาออกแบบเป็นสมุดโน้ต อุปกรณ์สำนักงาน และของใส่ไอแพด มือถือ ฯลฯ โดยดึงลวดลายเรขาคณิตอันเป็นเอกลักษณ์ของงานเย็บปักแบบม้งมาใช้ โดยเรายังมองเห็นเส้นกริดต่างๆ ในชิ้นงาน ลวดลายผ้าย้อมครามก็ยังอยู่ และมีสีแดงแสดงเอกลักษณ์ของเขาเป็นอีกเลเยอร์ที่ซ้อนทับกันได้”

หันไปดูงานวิถีชนเผ่าจากอีกมุมหนึ่งของประเทศ ดูบ้าง เป็นที่ทราบกันดีว่าชาวอุรักลาโว้ยและมอแกนนั้นต่างเป็น “คนทะเล” เช่นกัน เพียงแต่มีภาษาที่แตกต่าง เป็นชาวเลกลุ่มใหญ่ที่มีถิ่นฐานบนเกาะสิเหร่และที่หาดราไวย์ จังหวัดภูเก็ต จนถึงทางใต้ของเกาะพีพีตอน หมู่เกาะสุรินทร์ จังหวัดพังงา ซึ่งแต่เดิมชาวอุรักลาโว้ยและมอแกนยังชีพด้วยการท่องเที่ยวตามเกาะแก่งต่างๆ ในทะเล กลุ่มละ 5-6 ลำ บางครั้งพวกเขาจะขึ้นเกาะมาเพื่อหาของป่า ทำให้พวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถด้านการว่ายน้ำ ดำน้ำ

“ชาวมอแกนเขาจะชำนาญด้านงานแกะสลัก ขุดไม้สร้างเรือ เขาจะมีเรือประจำถิ่นชื่อว่าเรือ ‘กำบาง’ และมีพันธุ์ไม้ชายทะเลที่เรียกว่าไบเตยทะเลซึ่งนำมาใช้จักสานได้ เราก็ออกแบบให้เป็นเชิงเทียนรูปเรือกำบางที่ทำจากไม้แกะสลัก แกะไม้เป็นรูปสัตว์ทะเลต่างๆ สำหรับใช้เป็นของแต่งห้อง ที่ทับกระดาษ รวมถึงหมอนอิงรูปปลาหรือเต่าทะเล →

ลายผ้าปักเรขาคณิตของชาวไททรงดำที่นำมาออกแบบใหม่กลายเป็นโคมไฟสวยงาม
The geometric patterns of ethnic Thai Song Dam fabric have been turned into eye-catching lamp shades.

→ “ส่วนอู๊กลาไวจะเก่งด้านการต่อเรือ ‘ปือลัจัก’ ซึ่งเขาสามารถสร้างทั้งลำใหญ่และเรือจำลองที่มีสัดส่วนสมจริงทั้งหมด รวมถึงการทอเตยปาหนัน เราก็มาเพิ่มการออกแบบให้สานเตยเป็นรูปเรือจำลองที่สามารถใช้เป็นกล่องใส่เครื่องเขียนรวมถึงคอมพิวเตอร์ที่ทำจากงานจักสาน”

นอกจากนี้ ยังมีงานจักสานจากเส้นบองของชนเผ่ากะเหรี่ยงบ้านเลโค๊ะที่ประยุกต์เป็นที่ใส่ของ Wall Art หรือชนเผ่ากวยในจังหวัดสุรินทร์ที่ชำนาญด้านทำเครื่องเงินและปะเก้อม ก็มีการออกแบบเครื่องประดับที่มีสีสันและ Texture เพิ่มขึ้น ส่วนชาวไททรงดำที่เก่งด้านการตัดต่อลายผ้าปักมือและลายผ้าเรขาคณิตที่เน้นสีโทนดำเป็นหลัก ก็ได้รับการปรับผลิตภัณฑ์ให้เป็นคอมพิวเตอร์กราฟิกดีไซน์ต่างๆ แทนที่จะขายผ้าเป็นผืนขนาดใหญ่ รวมถึงความชำนาญในด้านเครื่องปั้นดินเผาของชุมชนมอญ เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ก็ถูกนำมาใส่ไอเดียต่อยอดเป็นชุดเซรามิกเครื่องหอมขนาดเล็กดีไซน์เก๋ แทนที่จะปั้นหม้อจานชามใบใหญ่ๆ เหมือนในอดีต

“แต่ทั้งหมดนี้ต้องเข้าใจก่อนว่า เราไม่ได้ไปบังคับให้เขาเปลี่ยนมาทำแบบนี้ทั้งหมด เราเพียงแค่ลองเสนอทางเลือก ชักชวนเขามาลองทำอะไรที่ต่างจากเดิมบ้าง ส่วนหัตถกรรมแบบเดิมๆ ที่เขายังทำกันอยู่ก็มี”

ปัญหาหนึ่งของผู้จัดการฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์ คนเก่งของเราบอกว่าต้องข้ามผ่านไปได้ ก็คือบรรจุกฎเกณฑ์การดูแลคุณภาพกระบวนการผลิต และการรับผิดชอบต่อการผลิตให้ทันกับคำสั่งซื้อ

“บรรจุกฎเกณฑ์นี้สำคัญมาก ของขึ้นเดียวกันนำมาวางแบบขายกับพื้น เอาไปขายในตลาดนัดหรือวางขายในห้างราคาก็ต่างกันไป ยิ่งถ้าเรามีบรรจุกฎเกณฑ์ที่โดนใจใส่เรื่องราวซึ่งมีที่มาที่ไปลงไปด้วย รับรองว่าความสนใจในตัวผลิตภัณฑ์จะเพิ่มมากขึ้น” คุณแสงระวีเล่าถึงประสบการณ์การได้ไปทำงานให้กับกระทรวงพาณิชย์ที่ประเทศญี่ปุ่นมาช่วงเวลาหนึ่ง

“คนญี่ปุ่นนี่ขึ้นชื่อเรื่องบรรจุกฎเกณฑ์และการสร้างเรื่องราวให้สินค้า สินค้าบางชนิดอย่างขนมหรือของฝากจากชุมชนในชนบทก็ไม่ได้ทำออกมาขายอย่างลวกๆ แต่มีการออกแบบบรรจุกฎเกณฑ์อย่างดี มีการสร้างเรื่องราวเล่าถึงแหล่งที่มา กระบวนการผลิตว่ายากแค่ไหนกว่าจะได้อะไรของสิ่งนั้น และบางแห่งเพียงแค่ว่าขายสินค้าถึงกับทำเป็นพิธีกรรมกัน คนมาเยี่ยมชมก็ค่อยๆ เดินชม ชิมซัปปะ เอาข้อมูลของผลิตภัณฑ์ไปที่ละนิด พอเดินถึงทางออกก็มีของวางขายอยู่พอดีก็เลยอดไม่ได้ที่จะต้องซื้อกลับบ้าน”

คุณแสงระวีเล่าถึงความเข้าใจจิตวิทยาผู้บริโภคของชาวญี่ปุ่นอย่างถึงแก่น

และหลังจากพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมร่วมสมัยจากวิถีชนเผ่า (Global Ethnics) สำเร็จลุล่วงลงจนกลายเป็นงานหัตถศิลป์ร่วมสมัย คำถามสุดท้ายเราถามผู้จัดการคนเก่งว่าเทรนด์ตลาดในปัจจุบันนี้เป็นอย่างไรบ้าง และงานที่ใช้ไอเดียจากวิถีชนเผ่าจะยังคงได้รับความนิยมอยู่ไหม

“จะว่าไปแล้วแบรนด์แฟชั่นอย่าง Balenciaga ก็เคยทำแฟชั่นธีม Plains of Africa หรือแบรนด์ Dolce & Gabbana ก็เคยนำความเป็นชนเผ่ามาใช้ในแฟชั่นของตัวเองอยู่บ่อยๆ แม้แต่ในงาน Maison et Objet ณ ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นงานที่รวมเทรนด์แฟชั่นของพวกเขาเพอร์ริเนเจอร์และของแต่งบ้านทั่วโลกมารวมตัวกัน ก็ยังมีหลายแบรนด์ ที่นำเสนอความเป็นวัฒนธรรมชนเผ่าพื้นเมืองในสินค้าตัวเอง เทรนด์ที่เห็นชัดคือความเป็นชนเผ่าของแอฟริกัน หรืออินเดียที่อยู่ในกระแสแฟชั่นตลอดเวลา อาจเป็นเพราะว่าโลกตะวันตกคุ้นเคยกับวัฒนธรรมสองแหล่งนี้ในฐานะดินแดนที่เคยไปสำรวจในยุคอาณานิคมงานของเขาจะมีความชัดด้านสีสันและลายเส้น อาทิแบรนด์ Neeru Kumar ที่เห็นไปที่ลวดลายแบบอินเดียแบรนด์ Feel Felt ก็นำเอาลวดลายจากประเทศศรีลังกาที่มีวัฒนธรรมเอเชียกลางมาใส่ไว้ในลายพรหมของเขา หรืออย่างแบรนด์ Mahatsara ก็เห็นที่ลวดลายผ้าพิมพ์แบบแอฟริกันมาประยุกต์กับเพอร์ริเนเจอร์อย่างลงตัว ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจถ้างานวิถีชนเผ่าจากประเทศไทยจะได้รับความสนใจจากตลาดโลกเช่นกัน

“งานร่วมสมัยที่มีแรงบันดาลใจจากวิถีชนเผ่า หรือ Global Ethnics จะไม่มีวันหมดไปตราบดีที่ดีไซน์เนอร์ยังคงต้องการอะไรใหม่ๆ ออกมาสู่ตลาด งานหัตถศิลป์วิถีชนเผ่าของชาวไทย เราก็มีงานที่หลากหลาย และประเด็นไม่แพ้ใครเหมือนกัน ยังมีชนเผ่าอีกหลายสิบแห่งที่รอการต่อยอดองค์ความรู้ และยิ่งถ้าสามารถทำให้แต่ละกลุ่มเอาความสามารถที่ตนมีมาเชื่อมโยงกันได้ ก็น่าจะเกิดงานหัตถศิลป์ใหม่ๆ ที่แปลกตาขึ้นไปอีก สำหรับศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ เรามีหน้าที่ที่จะส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมพื้นบ้านอย่างเท่าเทียมกัน เพราะไม่ว่าจะเป็นชาวเขา ชาวเรา หรือชาวภูเขา หรือชาวพื้นราบ ก็ล้วนแต่เป็นคนไทย เป็นพลกนิกรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ด้วยกันทั้งสิ้น”

Story Thana Settaparnich Photos SACICT

Hill Tribe, Our Tribe:

Be My Tribe Global Ethnics

Tribe and ethnicity are one and the same, referring to a group of people who reside in an area and have their own unique culture. From the past to the present, our land has been home to many tribes and diverse cultures, which are just as interesting as any country's cultural history. People from other places have migrated to live here for various reasons – whether escaping from war or economic hardship, to seeking abundant natural resources and a better way of life. All in all, the Kingdom of Siam is now home to over 40 tribes.

What makes each ethnicity interesting is the culture and art that have long been a part of their lives, passed on from generation to generation, unfazed by globalization and mainstream trends. Ethnic art is eye-catching, unique and mesmerizing.

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT), as an organization aimed at promoting Thai handicrafts at the international level, includes tribal art among its handicrafts, and sees the potential in developing job opportunities and sources of income for the tribal people. With such support, they can develop their local wisdom to make it fit the modern global context. As a result, SACICT has incorporated the Global Ethnics project into its Thai Navatasilp: Innovative Art of Thai Crafts project, which SACICT is currently developing as a priority. →

งานจักสานเตยปากหมันที่ได้ไอเดียมาจากรูปทรงเรือของชาวอุรักลาโว้ย

Hand-woven basketry inspired by the boat-shaped artistry of the Urak Lawoi seafaring tribe.

→ “It is strange that, when we talk about ethnic handicrafts made by the tribal people in Thailand, most people automatically associate them with being obsolete, out of fashion and odd-looking. Meanwhile, foreigners see them as a strong cultural root. Sometimes we buy brand-name products from other countries without knowing that they were inspired by ethnic culture,” says Saengrawee Singhawiboon, Product & Packaging Development Manager of SACICT, speaking from the perspective of someone who has been in the global design and fashion industry for a long time.

With her background in architecture from Silpakorn University and a Master’s degree in product design from Pratt Institute in the United States, the former government scholarship student has worked at the Product Design Centre of the Department of Export Promotion (now the Department of International Trade Promotion – DITP) before moving to SACICT in order to promote Thai arts internationally.

From over 40 tribes in Thailand, SACICT has chosen eight of the most outstanding for this pioneer project, namely, *bong* wood weaving of the Karen from Baan Leko in Sob Moei district of Mae Hong Son province; stitching and batik art by the Hmong tribe at Khao Kek Noi village in Phetchabun province; *pa kuam* and *takao* art of the Kui tribe in Surin province; cotton weaving, indigo dyeing and the ethnic Mudmee textiles of the Phu Thai tribe in Baan Kam Ka, Sakon Nakhon province; quilting and stitching by the Thai Song Dam tribe in Song Phi Nong district of Suphan Buri; natural coloured pottery and rice husk ash-firing by the Mon tribe from Baan Mon of Koh Kret in Nonthaburi; carved wood furniture, souvenirs, accessories and screw pine weaving by the Moken tribe in Surin Islands of Phang-nga province; and screw pine weaving, and wood carved into Prahu boats by the Urak Lawoi group at Rawai Beach and Baan Laem Tukkae in Phuket province.

The project started earlier this year, with SACICT appointing a group of designers to oversee each ethnic group to give them guidance and advice, so that they

แสงระวี สิงหวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ และออกแบบหัตถศิลป์ไทยของ ศ.ศ.ป.

Saengrawee Singhawiboon

Product and Packaging Development Manager of SACICT

can bring out the best in their culture to blend with contemporary fashion.

“We have chosen only eight groups because they are far away from one another, and it is a time-consuming project. After we appoint a designer for each group, the designer has to go spend time with those people. Some areas are very hard to access. It is almost impossible to go to some of the Hmong villages in the rainy season, while the Urak Lawoi people live all the way down in Phuket,” explains Saengrawee.

“The handicrafts we have chosen are items that the people are already making for sale. For instance, stitching and batik art by the Hmong tribe are what the women usually make to sell to tourists, but they don’t produce large amounts and they only sell the products periodically. The products have thus not reached their maximum potential in terms of value. When we give them guidance, we also have to consider whether it interferes with their way of life,” Saengrawee says.

“In the past, every Hmong woman could weave, stitch and make batik art. There are eight main patterns that the Hmong have had for a long time, each reflecting the nature around them. The whorl pattern comes from the river’s marine life. The star pattern comes from the sky. The floral pattern comes

From over 40 tribes in Thailand, SACICT has chosen eight of the most outstanding for this pioneer project.

งานจักสานจากใบตุงทะเล และงานแกะสลักไม้ ที่นำมาดีไซน์เป็นเครื่องใช้ และของตกแต่ง
Wood carvings and screw pine basketry, transformed into items for office use and decoration.

from natural flowers that they have seen, transported onto canvas through stitching. Even the footprint of the elephant is a source of inspiration for their pattern.

“The batik art of the Hmong is not dissimilar to other batik painting, but the patterns and the tools used are different. The Hmong have a special wax pen called *data*, made from metal or brass affixed to a bamboo stick. It is interesting that the Hmong and the people of the Malay peninsula live so far away from one another, yet share the same art. This shows that culture can travel great distances.”

After the designers have collected the information they need, they then come up with ideas for their work. Usually the work is something functional or decorative, and SACICT has some experience in this sphere of artistic innovation. However, the project does not take the entire piece of the original work, but uses only some of the outstanding elements, such as the pattern and palette, to further recreate something trendy and fashionable.

“We use the stitching art as an inspiration for notebooks, office supplies, iPad cases and phone cases. We draw out the geometric patterns, which are the Hmong’s signature stitch. We can still see the iconic grids and lines, the indigo dye and the iconic maroon colour, layered throughout the new work.”

The Urak Lawoi and the Moken people both live by the sea, but they speak different languages. They are communities of sea people living mostly on Siray Island and Rawai Beach in Phuket, as well as in the south of Phi Phi Don Island and Surin Islands of Phang-nga province. Originally, the Urak Lawoi and the Moken people made a living by going through different islands in their boats, in groups of 5-6 boats at a time. Sometimes they foraged for food in the forests. They are very skilled swimmers and divers.

“The Moken people are very good at carving and boat building. They have their own style of canoes called *kabang*. Where they live, there is screw pine which can be used in weaving. From this inspiration, we designed candle holders shaped as *kabang* boats, and animal wood carvings for room decoration, paper weights and pillows shaped as a fish or sea turtle,” Saengrawee elaborates.

“Meanwhile, the Urak Lawoi people are good at building the Pue La Jak boat. They can make big boats and miniature boats that look exactly similar in terms of scale. They also weave screw pine, so we came up with screw pine weaving in the shape of miniature boats which can be used as stationery holders. We also have lamps made from weaving.” →

→ There is also the weaving art from the Karen of Baan Leko, which we have adapted into wall art. Silver art by the Kui people of Surin has been transformed into colourful jewelry with an interesting texture. The quilting and stitching by the Thai Song Dam tribe, known for their black geometric patterns, have been adapted into lamps instead of being sold as fabric. The skill in pottery of the Mon tribe from Baan Mon, Koh Kret in Nonthaburi has been developed into a small ceramic set instead of the traditional bigger pots and bowls.

“Still, you have to understand that we did not force them to accept these ideas. We simply proposed the ideas or encouraged them to think outside the box. They still continue producing their traditional arts,” says Saengrawee.

One of the challenges she has encountered along the way included making sure that the packaging, quality control and the production schedules were strictly followed.

“Packaging is very important. The exact same thing sold on a mat on the floor and sold in a department store can be priced very differently. In the right package that tells a story and the history of the item, the product can claim a much higher value,” explains Saengrawee, who has had some experience working with the Ministry of Commerce in Japan.

“The Japanese are known for their creative packaging and adding stories to the products. Even souvenirs or local snacks in rural areas aren’t sold bluntly – they have been designed, put in the right package, equipped with an interesting background

about the production and the history. Some even make a museum to give their products more appeal. The visitors take a walk around the museum and appreciate the products bit by bit. When they see the products sold at the souvenir shop at the exit, they can’t resist buying,” says Saengrawee, explaining the psychology of selling in Japan.

Once the Global Ethnics pieces successfully become contemporary art pieces, the final question is whether the market is receptive to the idea of an ethnic-inspired concept.

“Even a big fashion label like Balenciaga has used the theme Plains of Africa, while Dolce & Gabbana have also used tribal arts in their design. Even the Maison et Objet, an international furniture and home décor event in Paris, has seen some tribe-inspired pieces as well, particularly the African and Indian flavours which have been in fashion for a long time. Perhaps it’s because the Western world is familiar with these two cultures, since those were the lands they explored before the age of colonization. Their arts are vibrant and colourful, with strong and distinctive lines. Neeru Kumar uses Indian patterns, while Feel Felt uses Kyrgyzstan patterns on their rugs. Mahatsara implements African prints on its furniture, creating a wonderful blend. So it shouldn’t be that surprising if Thai tribal arts can attract the attention of the international market.

“Contemporary pieces inspired by ethnic art will never go out of style so long as designers are inspired to create new items for the market. Thailand’s tribal handicrafts are diverse and meticulous, and there are many other tribes who could benefit from a touch of development. If we could connect the right talents with the right ethnic group, wondrous art could happen. SACICT is in charge of supporting and developing all kinds of local arts,” says Saengrawee.

“It doesn’t matter whether they are hilltribe people or mainland people. We are all Thai, the subjects of His Majesty the King and Her Majesty the Queen.” ♦

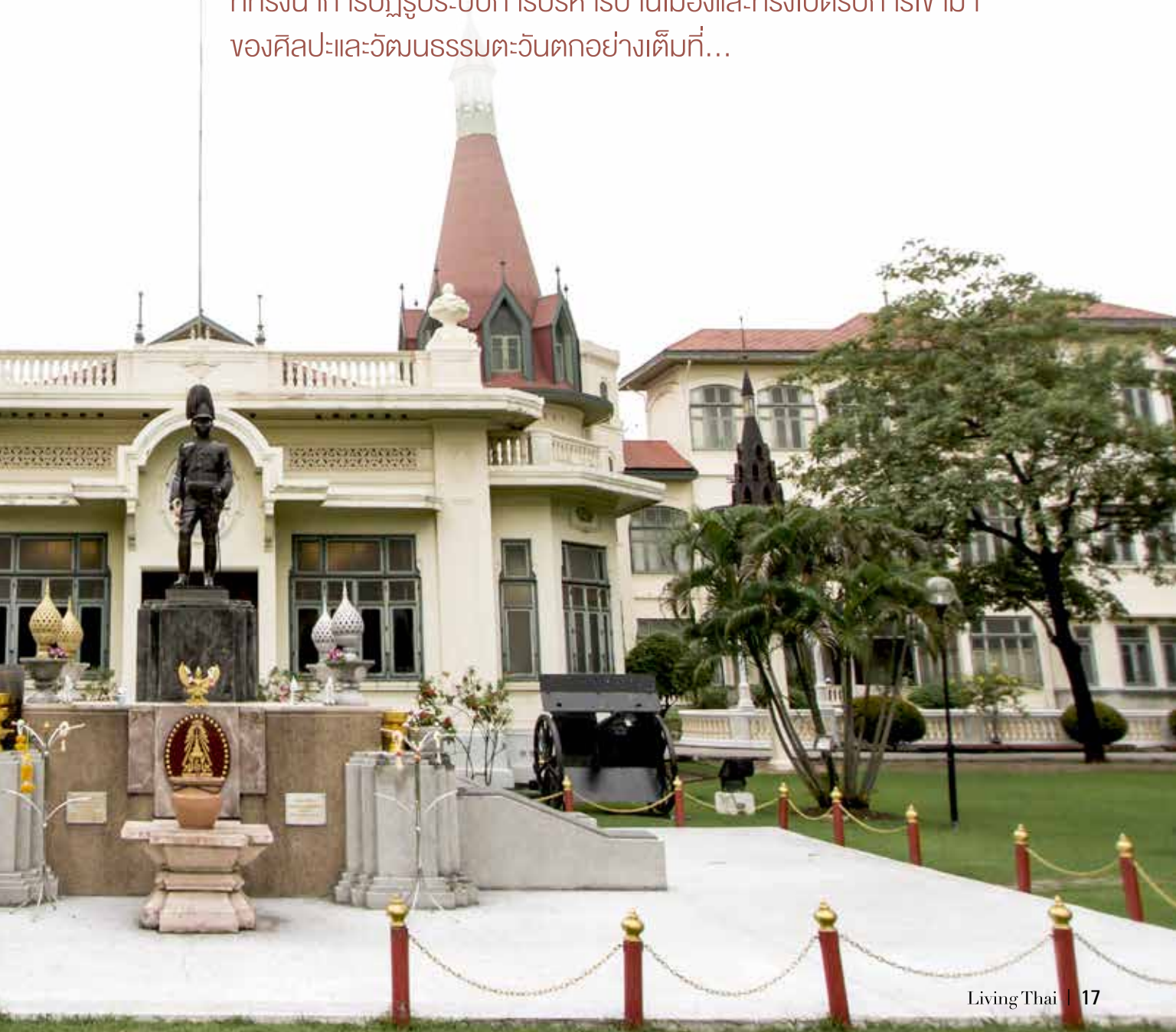
- (บน) เรือ "ปือลาจ๊ก" ของเผ่าอุรักลาโว้ย ทำจำลองเป็นของตกแต่ง
(Top) A miniature Pue La Jak boat of the Urak Lawoi tribe forms a beautiful decoration piece.
- (กลาง) เซรามิกเครื่องหอมดินเผา ชาวมอญเกาะเกร็ด
(Centre) Miniature ceramic aromatic containers of Koh Kret.
- (ล่าง) เชิงเทียนรูปเรือ "กำบาง" งานฝีมือชาวมอแกน
(Bottom) Wooden candle-holders, inspired by the Kabang boats of the Moken seafolk.

เรื่อง ปกป้อง วงศ์แก้ว ภาพ จรรยา วงศ์เหลือง/ศิริพัชร วลัยพิชรา

พระราชวังพญาไท: การเดินทางผ่านกาลเวลา ของพระราชวังห้าแผ่นดิน

ปี พุทธศักราช 2452 กรุงรัตนโกสินทร์หรือกรุงเทพมหานครของวันนี้ กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว สังคมสมัยนั้นก็นับว่าเต็มไปด้วยสีสัน น่าตื่นตาตื่นใจ มีผู้คนและสิ่งแปลกใหม่หลั่งไหลมาจากทั่วทุกมุมโลกเข้าสู่ พระนครอย่างไม่ขาดสาย สยามประเทศในเวลานั้นได้ชื่อว่ามี “อารยะ” กัดเทียมกับอาณาจักรน้อยใหญ่ในฝั่งโลกตะวันตก ทั้งนี้ ก็ด้วย สายพระเนตรอันยาวไกลของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว “สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง” รัชกาลที่ 5 ที่ทรงนำการปฏิรูประบบการบริหารบ้านเมืองและทรงเปิดรับการเข้ามา ของศิลปะและวัฒนธรรมตะวันตกอย่างเต็มที่...

ขณะนั้น พื้นที่ริมคลองสามเสนยังเต็มไปด้วยเรือสวนไร่นา เรียกได้ว่าพื้นที่ตรงนี้เป็น “ซานเมือง” เทียบได้กับสถานที่ตากอากาศ หรือปอดสีเขียวใกล้พระนคร ที่ซึ่งผู้มีอันจะกินในสมัยนั้นมักจะเดินทางออกมาพักผ่อนในยามว่าง เพื่อความสำราญอย่างที่ฝรั่งเรียกกันว่า “ปิกนิก”

โรงนาหลวงคลองพญาไท: โครงการหลวงต้นแบบของสยาม

ในปีพ.ศ. 2452 สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงของปวงชนชาวไทยได้พระราชทานพระราชทรัพย์เพื่อซื้อที่ดินจำนวนประมาณ 100 ไร่เศษจากราชฎารเพื่อจัดทำเป็นแปลงทดลองปลูกข้าวและพืชต่างๆ รวมทั้งโปรดเกล้าฯ ให้ชุดคลองพญาไท เพื่อนำน้ำจากคลองสามเสนมาใช้ในการเกษตร และสร้างพระตำหนักหลังพอดีไว้เป็นที่ประทับพักผ่อน โดยได้พระราชทานนามโรงนาที่สร้างใหม่นี้ว่า “โรงนาหลวงคลองพญาไท” และทรงโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญจากทุ่งพระเมรุ (ท้องสนามหลวง) มาจัดที่ทุ่งพญาไทบริเวณหน้าพระตำหนักองค์ใหม่นี้ รวมทั้งเสด็จแปรพระราชฐานมาประทับที่วังพญาไทบ่อยครั้งขึ้น จนกระทั่งครั้งสุดท้ายตรงกับวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2453 หรือเพียงหนึ่งสัปดาห์ก่อนเสด็จสวรรคต

จากวังมาเป็นพระราชวัง

เมื่อสยามประเทศต้องสูญเสียพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นที่รักยิ่ง สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ ทรงมีพระอนามย์อันถดถอยและทรงพระประชวรหนักบ่อยครั้ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จึงกราบทูลเชิญเสด็จแปรพระราชฐานจากในพระบรมมหาราชวังกลางพระนครมาประทับที่วังพญาไทซึ่งมีอากาศดี สภาพแวดล้อมที่สดชื่น เป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การพักผ่อนและเยียวยาพระราชหฤทัย อีกทั้ง ยังเป็นการสะดวกสำหรับคณะแพทย์ที่เฝ้าถวายการรักษา ทรงมีพระราชดำริสร้างพระราชมณฑลสถานขึ้นใหม่เป็นที่ประทับ โดยโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายพระตำหนักที่ประทับเดิมของสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนี ไปปลูกสร้างเป็นหอเรียนวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง (วชิราวุธวิทยาลัย) และโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระตำหนักอูดมวนาภรณ์ขึ้น

สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถได้ประทับอยู่ ณ วังพญาไทตลอดพระชนมายุเป็นเวลาเกือบ 10 ปี ต่อมาวังพญาไทก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เมื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้หรือพระตำหนักพญาไทจนหมด เหลือไว้เพียงพระที่นั่งเทวราชสภารมย์ที่เป็นท้องพระโรง พร้อมทั้งโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระที่นั่งใหม่ในพื้นที่อีกหลายองค์และทรงสถาปนาให้เป็น “พระราชวังพญาไท”

พระราชวังพญาไทประกอบไปด้วยพระที่นั่งน้อยใหญ่หลากหลาย กระจายอยู่ทั่วพื้นที่ โดยเรียงลำดับ ดังนี้

พระที่นั่งไวฑูณกรเทพยสถาน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก เป็นสถาปัตยกรรมแบบโรมานเนสก์ บนฝ้าเพดานภายในห้องบรรทมซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสามงดงามด้วยจิตรกรรมเขียนด้วยเทคนิคปูนแห้ง (Fresco Secco) รูปเทพน้อยสี่องค์ทรงเครื่องดนตรีทั้ง ดิด-ลี-ตี-เป่า ลอยอยู่บนพากฟ้าเป็นรูปวงกลมแบบเดียวกันที่พบได้ทั่วไปในสัมมนาการที่นครรัฐวาติกัน

พระที่นั่งพิมานจักรี พระที่นั่งสองชั้นเป็นพระที่นั่งองค์ประธานของพระราชวังพญาไท สถาปัตยกรรมโรมานเนสก์ผสมโกธิค เพดานของพระที่นั่งมีภาพเขียนลายดอกไม้แบบ

ยุคหนึ่งของพระราชวังพญาไทได้ปรับเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งของเอเชีย

Snapshots of a bygone era... Phya Thai Palace as a top hotel of Asia.

ห้องพระโอรสที่ประดิษฐานพระบรมฉายาลักษณ์อันเก่าแก่ รัชกาลที่ 6
The portrait of King Vajiravudh adorns the hall at Phya Thai Palace.

ปูนเปียก (Fresco) และปูนแห้ง (Fresco Secco) อยู่บางส่วน ส่วนบานประตูทำจากไม้จำหลักปิดทอง เหนือบานประตูจารึกอักษรพระปรมาภิไธย "ร.ร.๖" ภายในตกแต่งแบบยุโรปแท้มีเตาผิง ตกแต่งลายเพดานงดงามด้วยจิตรกรรมเขียนด้วยเทคนิคสีปูนแห้ง ห้องประทับของสมเด็จพระนางเจ้าอินทรศักดิศจี พระวรราชชายา งดงามอ่อนหวานด้วยจิตรกรรมสีปูนแห้งลายดอกไม้บนผ้าเพดาน ส่วนที่บัวผ้าเพดานเป็นลายหางนกยูง

พระที่นั่งศรีสุทธนิวาส ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก เป็นพระที่นั่งสองชั้น สถาปัตยกรรมโกธิคแบบอังกฤษ บนเพดานมีลวดลายจิตรกรรมฝาผนังแบบ อาร์ต นูโว (Art Nouveau) ลายดอกไม้และภาพเขียนสีน้ำมันรูปผู้ชายและผู้หญิงแบบตะวันตก เดิมเคยมีชื่อว่า พระที่นั่งลักษมีพิลาส ตามพระนามของพระนางเธอลักษมีลาวัณ

พระที่นั่งเทวราชสภารมย์ เป็นสิ่งก่อสร้างที่เก่าแก่ที่สุดในพระราชวังพญาไท มีลักษณะสถาปัตยกรรมแบบไบเซนไทน์ โดดเด่นด้วยโดมตรงกลางรับกับหลังคาโค้งประทุนสี่ด้าน ผนังตกแต่งด้วยจิตรกรรมรูปคนและ

ดอกไม้บานาพันธุ์ บนजूประดับพระนามาภิไธยย่อ "สพ" (เสาวภาผ่องศรี) พระที่นั่งองค์นี้ใช้เป็นท้องพระโรงสำหรับพระราชพิธี เป็นที่รับรองแขกส่วนพระองค์ รวมทั้งเป็นโรงละครหรือโรงภาพยนตร์ส่วนพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระที่นั่งอุดมวนภรณ์ เป็นพระที่นั่งสองชั้น ลักษณะพิเศษคือมีเหล็กหล่อตัดทำเป็นลวดลายตกแต่งแบบอาร์ต นูโว ประดับที่ต่างๆ และตกแต่งด้วยกระเบื้องเคลือบสีขาวทั้งพระที่นั่ง ชั้นบนมีการวางแปลนแบบซิสมเมตริก มีदानซ้ายและदानขวาเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว

นอกจากพระที่นั่งแล้ว ยังมีพระราชอุทยานซึ่งจัดเป็นสวนลักษณะแบบเรอเนซซองส์ตามแบบอิตาลีเลียนสมัยเรอเนซซองส์ (Renaissance) แต่ยังคงเรียกกันว่าสวนโรมัน โดยมีศาลาทรงกลมตรงกลาง ขนาบกับศาลาทรงสี่เหลี่ยมโปร่งไม่มีหลังคา ประดับด้วยตุ๊กตาหินอ่อนตามแบบโรมันกลางสระน้ำ คือรูปหล่อทองแดงรูปพระพิรุณ ฝีมือของอาจารย์ศิลป์ พีระศรี →

→ **คูสิตธานี: ประชาธิปไตยในสวนหลังบ้าน**

เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2461 สิบปีหลังจากที่วังพญาไทถือกำเนิดขึ้นมา พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการให้สร้างเมืองจำลองขึ้นมาเมืองหนึ่ง บนบริเวณรอบๆ พระที่นั่งอุดร ในพระราชวังคูสิต ในเมืองนี้ประกอบไปด้วยพระราชวัง ศาลว่าการ สถานที่ราชการ วัดวาอาราม ค่ายทหาร โรงเรียน โรงพยาบาล โรงละคร ตลาด ตลอดจนธนาคาร รวมอาคารทั้งสิ้นกว่าสองร้อยหลัง เพื่อเป็นแบบทดลองการปกครองระบอบประชาธิปไตย และในปีต่อมา ก็ให้ย้ายเมืองคูสิตธานีไปยังพระราชวังพญาไท

อาคารบ้านเรือนในเมืองประชาธิปไตยแห่งแรกในสยามนี้สร้างอย่างประณีตสวยงามดั่งตาม เช่น บ้านหลังหนึ่งมีส่วนแบบโมกุลพร้อมน้ำพุ อีกหลังหนึ่งสร้างบนเนินดินเป็นแบบชาเลต์ (Chalet) ในสวิตเซอร์แลนด์ บ้านอีกหลังหนึ่งมีโดมแบบมัวร์ โดยทั้งนี้ทวยนาคร (ประชาชนในคูสิตธานี) ได้รับอนุญาตให้เลือกสร้างบ้านแบบใดก็ได้ตามใจ จึงแข่งกันลงทุนสร้างบ้านจำลองอย่างจริงจัง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จฯ แปรพระราชฐานมาประทับที่พระราชวังพญาไท เป็นการถาวรหลังจากที่การก่อสร้างพระที่นั่งต่างๆ แล้วเสร็จ จนกระทั่งในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2468 ได้เสด็จไปประทับชั่วคราว ณ พระบรมมหาราชวัง เพื่อประกอบพิธีจองเปรียง และพระราชพิธีฉัตรมงคล แต่หลังจากนั้นไม่นาน ก็ทรงพระประชวรรุนแรงและเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายนในปีเดียวกัน

ไฮเต็ลพญาไท โรงแรมชั้นหนึ่งแห่งแรกในสยาม

ในตอนปลายรัชกาล พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงมีพระราชดำริกับพระเจ้าอนงยาเธอ กรมหลวงกำแพงเพชรอัครโยธิน ผู้บัญชาการกรมรถไฟหลวง ว่าพระราชวังพญาไทมีอาคารใหญ่โต ต้องสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ในการบำรุงรักษาปีหนึ่งเป็นจำนวนมาก หากปรับปรุงเป็นโรงแรมเพื่อเป็นที่อำนวยความสะดวกให้แก่แขกชาวต่างประเทศที่เข้ามาติดต่อกับราชสำนักและติดต่อธุรกิจในประเทศสยามแล้ว งบประมาณการบำรุงรักษาก็จะไม่เกินจากรายได้ของโรงแรมที่มีพระราชดำริจะทำแต่ยังไม่ทันจะได้พูดคุยเรื่องรายละเอียดปลีกย่อย ก็ทรงพระประชวรและเสด็จสวรรคตเสียก่อน เมื่อเข้าสู่รัชกาลต่อมา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 จึงโปรดเกล้าฯ ให้กรมรถไฟหลวงปรับปรุงพระราชวังพญาไทให้เป็นโรงแรมชั้นหนึ่ง โดยมีชื่อว่า “ไฮเต็ลพญาไท” หรือ “Phya Thai Palace Hotel”

ไฮเต็ลพญาไทจัดเป็นโรงแรมที่หรูหราและดีที่สุดในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใตุนั้น มีภัตตาคารและห้องสนทนาการ พร้อมวงดนตรีขนาด 20 คนจากกองดุริยางค์ทหารบกมาบรรเลงให้เดินรำ ทุกสุดสัปดาห์ โดยมีรายการแสดงต่างๆ สลับกับโชว์ที่สั่งตรงมาจากทวีปยุโรป

สถานีวิทยุแห่งแรกในสยาม สถานีวิทยุกระจายเสียงกรุงเทพฯ ที่พญาไท

อีกหนึ่งกิจกรรมที่พลิกหน้าประวัติศาสตร์ของสยามประเทศ คือ การเปิดดำเนินการส่งวิทยุกระจายเสียงจาก “สถานีวิทยุกระจายเสียงกรุงเทพฯ ที่พญาไท” โดยเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม พระเจ้าพี่ยาเธอกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน โดยออกอากาศจากพระที่นั่งไวถุนบูรเทพยสถานเข้าเครื่องกระจายเสียงสู่ผู้ฟังชาวสยามเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2473

กองทหารเสนารักษ์ โรงพยาบาลทหาร และโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

หลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อสถานีวิทยุและโรงแรมก็ได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว เขตพระราชฐานนี้ก็ได้อาณาเขตเป็นกองเสนารักษ์ สังกัดจังหวัดทหารบกกรุงเทพ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2475 ต่อมาได้ยกระดับให้เป็นโรงพยาบาลทหารบกในปี พ.ศ. 2489 มีการขยายพื้นที่ออกไปเติมเขตพระราชฐาน กองทัพบกจึงขอพระราชทานชื่อใหม่แก่โรงพยาบาลทหารบก เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติว่า “โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า”

ด้วยเล็งเห็นความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของสถานที่แห่งนี้ กองทัพบก จึงไปสร้างอาคารหลังใหม่ห่างออกไปทางทิศตะวันออก เพื่อใช้เป็นที่ทำการของ กรมแพทย์ทหารบกในปี 2532 หลังจากนั้น พระราชวังพญาไทจึงเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์ ให้ประชาชนทั่วไปได้เข้าชม

ร้านกาแฟแห่งแรกในสยาม ร้านกาแฟในตำนาน กาแฟพอสิ่ง

ร้านกาแฟรอสิ่ง แต่เดิมตั้งอยู่ที่มุมสโมสรเสือป่า ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า โดยมีพลเรือเอกเจ้าพระยารามราชนพ (หม่อมหลวงเฟื้อ พึ่งบุญ) เป็นเจ้าของ Cafe de Norasingha คือ ร้านกาแฟเต็มรูปแบบแห่งแรกในประเทศไทยที่ชาวต่างชาติ พ่อค้าวานิช และขุนนางทั้งหลายใช้เป็นที่พักผ่อนและพบปะพูดคุย

ส่วนกาแฟรอสิ่งในยุคอดีตนี้ เกิดจากการที่คณะกรรมการมูลนิธิอนุรักษ พระราชวังพญาไทต้องการให้ผู้ที่มาเยี่ยมชมพระราชวังได้มีโอกาสสัมผัสกับบรรยากาศ แบบกาแฟรอสิ่งในวันวาน จึงเปิดร้านกาแฟในตำนานนี้ขึ้นอีกครั้ง โดยใช้สถานที่ของอาคาร เทียบรถพระที่นั่งหน้าพระตำหนักใหญ่เป็นที่ตั้งของร้านซึ่งมีบรรยากาศอบอุ่น สบาย เหมือนกับอยู่ในยุคร้อยปีที่แล้วไม่มีผิด เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในร้านก็ถอดแบบมาจากของเก่า ตั้งเดิมทุกกระเบียดนิ้ว และตั้งชื่อร้านว่า “คาเฟ่ เดอ รอสิ่ง ฌ ฌ พญาไท”

พิพิธภัณฑ์พระราชวังพญาไท จากอดีตจนถึงปัจจุบัน

พระราชวังพญาไท ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานสำคัญของชาติโดย กรมศิลปากร เมื่อวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2522 แต่ก็ถูกทิ้งร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ อย่างที่ควรจะเป็นมาเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งมีกลุ่มข้าราชการสังกัดกรมแพทย์ ทหารบกและโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ตลอดจนกลุ่มบุคคลที่มีความห่วงแหนมรดก ทางวัฒนธรรมของชาติ และมีความปรารถนาที่จะตอบแทนคุณของพระราชวังที่ได้ เป็นสถานที่ ปฏิบัติงานมาหลายสิบปี จึงเกิดเป็น “ชมรมคนรักวัง” ขึ้นในวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2540 จัดกิจกรรมหารายได้เพื่อฟื้นฟูสถานที่แห่งนี้ให้กลับมามีชีวิตชีวาเหมือน ครั้งอดีต รวมทั้งริเริ่มโครงการที่จะบูรณะพระราชวังพญาไทขนาดใหญ่อีกด้วย

“ชมรมคนรักวัง” ได้พัฒนาเป็น “มูลนิธิอนุรักษพระราชวังพญาไท ในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี” เมื่อปีพ.ศ. 2549 โดยมีพลโทนายแพทย์อรรถรังสรรค์ แก้วกาญจน์ เป็นประธานมูลนิธิ สนับสนุนให้มีการบูรณะ พระราชวังพญาไทให้สง่างามสมกับที่เคยเป็นที่ประทับของพระมหากษัตริย์ และสนับสนุน ให้จัดกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมเพื่อสังคม สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม หรืออย่างอื่น ที่เป็นประโยชน์

ใจกลางกรุงเทพมหานครเมืองฟ้าอมรจึงยังคงมีสถานที่เปี่ยมมนต์ขลังแบบคลาสสิกอันเกิดจาก การผสมผสานระหว่างศิลปะตะวันตกกับศิลปะไทย ได้อย่างลงตัว ดังที่เราเห็นกัน ในวันนี้ที่ “พระราชวังพญาไท” ❖

(UU) พระตำหนักเมขลารูจี

(Top) The Mekhala Ruchi Pavilion.

(กลาง-ล่าง) ความงดงามในมุมต่างๆ ของวังพญาไท และลวดลายสีปูนเปียกบนเพดานห้อง

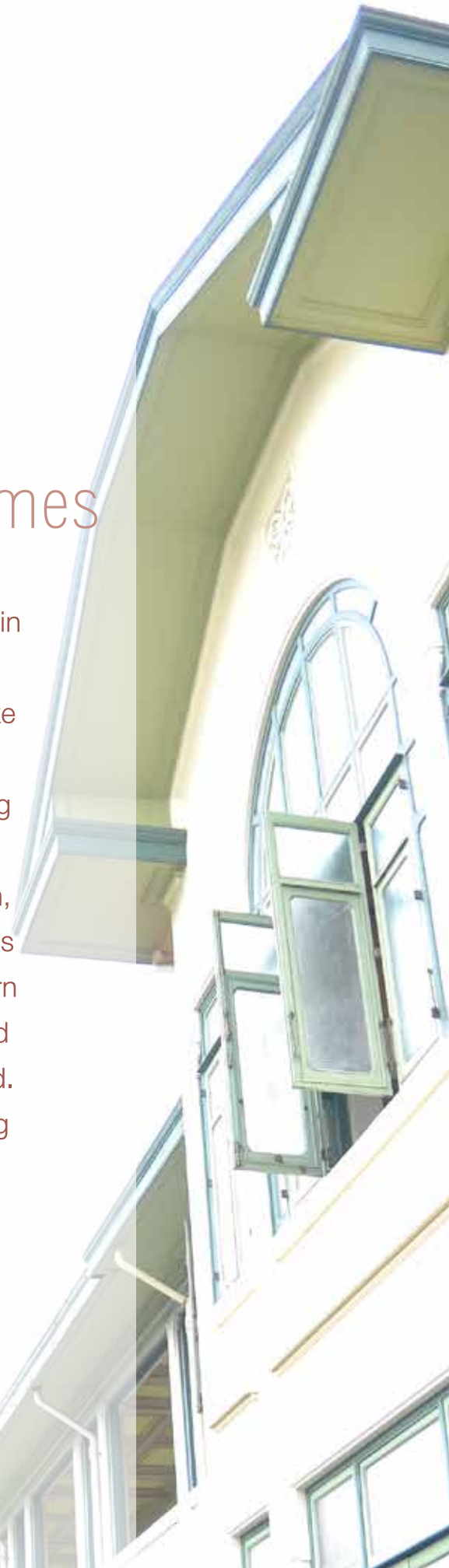
(Centre and Below) Beautiful frescoes and symmetry are the hallmarks of Phya Thai Palace.

Story Pokpong Wongkaeo Photos Jaruay Wongluang/Sirapat Valaiphatchra

Phya Thai Palace: A Testament to Grand Times

At the turn of the 20th century, the city of Rattanakosin or present-day Bangkok, was in the process of a grand urbanisation. Society in the early 1900s was like a vivid, colourful image of the cheerful “Renaissance” period of the Siamese Kingdom. The country was riding a strong current of serious development – in society, culture and tradition – so as to join the ranks of modern, civilised nations like those of Europe. All this was thanks chiefly to Siam’s visionary monarch, King Chulalongkorn (Rama V). Revered as Phra Piya Maharaj or the Beloved King, he led the nation into the modern industrial world. As head of state, he opened up the country, welcoming wave after wave of Westernisation.

While eastern norms made room for western mores, within the city moat along the old Samsen canal there still remained a secluded idyll of luxuriant verdance, unrushed and unperturbed by the general hubbub elsewhere. This was the place to which high-ranking government officials and members of the nobility gravitated, for a spot of what the foreign *farang* folk would call a jolly picnic.

The Royal Barn of Khlong Phya Thai: The Original Royal Project

In 1909, King Chulalongkorn bought a hundred rai of land from the locals to set up an agricultural development project – an experimental farm to test new breeds of rice and other crops. He also ordered the excavation of the new Phya Thai canal from the main Samsen canal, to feed water to the project, and had a modest farmhouse built for his own relaxation. This structure came to be known as the Royal Barn of Khlong Phya Thai. Upon its completion, he ordered that the royal ploughing ceremony be moved from Phra Sumeru ceremonial grounds (also known as Phramane Grounds or Sanam Luang) to Phya Thai field in front of the newly-built farmhouse. His visits grew more frequent, the last taking place on October 16, 1910, just a week before he passed away.

From Royal Farmhouse to Royal Palace

When Siam lost its Beloved King, the entire country fell into an abyss of sorrow. The Queen, shocked by the loss, grew frail and often fell ill. Her son, the young successor King Vajiravudh (Rama VI), moved his mother into the new Phya Thai Palace, where the air was cleaner and the environment serene, a place deemed amenable to mending a broken heart.

With his mother at home with him, King Vajiravudh decided to extend the palace into the empty land at the back, so he ordered that the old building be relocated to the place which has today become Vajiravudh College, and replaced the old building with Udom Vanaphorn Hall.

The Queen Mother remained at Phya Thai Palace until her demise in 1919. Not long after that, Phya Thai Palace underwent a grand renovation. King Vajiravudh ordered a complete reconstruction of the entire compound, with the exception of the original Devaraj Sabharom Throne Hall.

As it stands today, Phya Thai Palace includes several grand structures:

Vaikuntha Devayasthan Hall. Named after the eternal abode of the Hindu god Vishnu, Vaikuntha Devayasthan is built in the Romanesque architectural style. The ceiling of the bedroom on the third floor is decorated with a fresco secco circular painting of four angels playing four types of musical instruments while afloat in the sky, similar in mode to the cherubs seen on the ceilings of the Vatican.

Phiman Chakri Hall. Constructed as the main edifice in the compound, Phiman Chakri is also in the Romanesque style, with fresco and fresco secco paintings on the ceilings. The door panels are of engraved wood and bear the initials R.R.6 (Rama Raja VI). The interior is decorated in genuine European style, with a working fireplace. The bedroom of Her Majesty Queen Indrasakdi Sachi is decorated with fresco secco paintings of flowers on the ceiling, and of peafowl plumage on the frieze. →

→ **Sri Suddhanivasa Hall.** Located to the west of the compound, Sri Suddhanivasa is a two-storey English Gothic building, with paintings of flowers and of men and women in the style of Art Nouveau. This building was originally named Lakshmi Bilasa, after Princess Laksmi Lavan, a royal consort.

Devaraj Sabharom Throne Hall. The oldest building in Phya Thai Palace, Devaraj Sabharom is topped with a dome in the Byzantine architectural style. The walls are decorated with paintings of people and flowers in bright and vivid colours. The royal initials of Queen Saovabha were embossed on the gable just under the roof. This throne hall served as a function hall and the king's private theatre.

Udom Vanabhorn Hall. Double-storeyed and decorated with curved steel in the style of Art Nouveau, Udom Vanabhorn is paved throughout with white glazed tiles and the second floor is designed with perfect symmetry.

Besides these buildings, Phya Thai Palace also boasts a geometric garden. At its centre stands a white sculpture à la romane, lending credence to its description as a Roman garden. A pond located at the garden's front is adorned with a bronze statue of the Hindu rain-god Varuna, created by the virtuoso sculptor Silpa Bhirasri.

Dusit Thani: A Backyard Democracy

Ten years after the establishment of Phya Thai Palace, on July 21, 1918, King Vajiravudh erected a miniature town in Dusit Palace. A year later it was relocated to Phya Thai Palace. The miniature town was composed of a palace, a town hall, government building, temple, barracks, school, hospital, theatre, market, and even a bank. There were altogether 200 buildings in this mini-town, set up for the king's experiments with the new system of administration, namely, democracy.

In this so-called first democratic town in Siam, buildings were constructed with utmost care and attention to detail. According to old photos and chronicles, one house was built with a mogul garden with fountain, another was a Swiss chalet built on a hill, yet another came with a North African Moorish dome. The population of "Dusit Thani" was allowed to build their own homes as far as their creativity permitted.

King Vajiravudh shifted to reside at Phya Thai Palace permanently till 1925, when he moved back temporarily to the Royal Palace in the inner city, to prepare for the "Jong Priang" Lantern Festival and the coronation day celebrations. Not long after, however, the king fell seriously ill and passed away on November 26, 1925. →

นาวาโทชูจิต จิตต์แก้ว

หัวหน้าสำนักงาน

มูลนิธิอนุรักษ์พระราชวังพญาไท

ในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ

เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี

CDR Chujit Jitkaew

Chief of the Office

Phya Thai Palace Preservation Foundation

under Patronage of HRH Princess

Bejaratana Rajsuda Sirisobhabannavadi.

(บน) ส่วนหนึ่งของห้องพระบรรทม
พระที่นั่งพิมานจักรี (ชั้นบน)

(Top) A bed chamber in Phiman Chakri Hall.

(ขวาสุด) ห้องทรงพระอักษร

ตู้หนังสือเป็นของดั้งเดิมซึ่งได้รับการบูรณะใหม่

(Far right) The Royal Study: The book cabinets
are original after renovation.

(ซ้าย) ห้องพระโรง (ห้องธารกำนัล) พระที่นั่งพิมานจักรี (ชั้นล่าง)

(Center right) The dining room, Phiman Chakri Hall.

(ซ้ายล่าง) เรือนมหาราช ในมณฑลคูสิตธานี

อาคารจำลอง 2 ชั้น เสาเข็มแบบอาคารบ้านพักอาศัยก่ออิฐอย่างโบราณ

(Lower right) Mahitorn Pavilion, a scale model of
a double-storey wood and brickwork residence.

→ **Hotel Phya Thai: Siam's First World-Class**

Establishment. Just before his passing, King Vajiravudh discussed with his brother, HRH Prince of Kamphaeng Phet who was also the Governor of the Siamese Royal Railway. The monarch suggested that a place as vast as Phya Thai Palace would cost the nation a pretty sum in maintenance; so if it were to be developed further as a hotel accommodating foreign guests and businessmen, the cost of maintenance would be rendered more feasible. However, the king passed away before he could act on this proposal. His successor, King Prajadhipok (Rama VII), thus endorsed the Royal Railway's renovation of Phya Thai Palace into the "Phya Thai Palace Hotel".

In its heyday, Phya Thai Palace Hotel was among the best in the Far East. With a full-service restaurant and an entertainment hall serenaded by a 20-piece orchestra from the Royal Army, the hotel was the place to be seen by the cognoscenti.

The First Radio Station

Another change that took the country by storm was the inauguration of the first Bangkok Radio Station at Phya Thai. On February 25, 1930, the first live broadcast was made from Vaikuntha Devayasthan Hall to the people of Bangkok and outlying areas.

Medical Corps, Military Hospital, and Phra Mongkut Klao Hospital

The radio station occupied the palace compound for a short period of time. Following the 1932 Revolution which changed the country to a constitutional monarchy system, these beautiful buildings were converted into offices of the Royal Army Medical Corps, and later housed the military hospital, following the need for a medical facility to support the country's military during World War Two. In 1946, the Royal Thai Army expanded its service, occupying the entire area of the erstwhile palace. The newly-built hospital was then renamed Phra Mongkut Klao Hospital in homage to the late King Vajiravudh.

As time flew by, the hospital's management decided to expand its facilities eastward of the compound, giving up the old buildings so that they could be looked after and kept as royal monuments. In 1989, the Royal Thai Army's Medical Department officially left the old palace grounds. And Phya Thai Palace once again reopened, this time with a new function as a museum.

The Legend of Café de Norasingha

Café de Norasingha, owned by Chao Phraya Ram Rakhop, was originally situated at the Royal Scout Club in Dusit Plaza. It was the first proper café ever established in Siam and fast became a meeting place for foreign businesspeople and the nobility.

Today's digital-age, Café de Norasingha was re-created through a yearning for the sentimental value of the first café-tabac in Siam by the Phya Thai Palace Preservation Foundation. The de-nouveau Café de Norasingha now occupies the front lobby of Phya Thai Palace. The interior is filled with the classic ambience of 19th century furniture, with every piece in the café a careful imitation of the real antiques.

Phya Thai Palace Museum. Though Phya Thai Palace was officially registered as a national treasure by the Department of Fine Arts on January 12, 1979, the place was, sadly, abandoned for several years. Nearly 20 years later, a group of medical staff at the Phra Mongkut Klao Hospital and the Royal Thai Army's Medical Department, in cooperation with a group of like-minded civilians, set up the "Palace Lovers' Club" on April 3, 1997. The club declared as its main objective the restoration of the palace to its full former glory.

Besides the buildings and halls, Phya Thai Palace also boasts a Roman garden, with a pool adorned by a bronze sculpture created by Silpa Bhirasri.

The Palace Lovers' Club evolved into the Phya Thai Palace Preservation Foundation under Patronage of HRH Princess Bejaratana Rajsuda Sirisobhabannavadi, in 2006. Under leadership of Lt-Gen Thamrongrat Keokarn, MD, the foundation operates with the same objective: to make Phya Thai Palace as beautiful as when it was home to kings. ♦

บรรยากาศร้านกาแฟนเรศวรและร้านจำหน่ายของที่ระลึก
วังพญาไท ที่มีผู้แวะเวียนมาไม่ขาดสาย

The Café de Norasingha where souvenirs are sold today.

จักรพันธ์ ธัมทะมาลา
Chakraphan Thamthamala

เรื่อง ธนา เศรษฐพานิช ภาพ จักรพันธ์ ธัมทะมาลา/ชาคริต สุวรรณชมพู

“เจ็ดยอดคอคอลเลกชั่น” ... เงินยุคใหม่ ไม่เคอะเขิน

เมื่อมรดกงานฝีมือซึ่งช่างอย่างเครื่องเงินอันวิจิตรบรรจง
มาบรรจบกับความสามารถด้านการดีไซน์ร่วมสมัย นั่น
จึงกลายเป็นที่มาของชิ้นงานหัตถศิลป์อันทรงคุณค่าที่ผสาน
ลวดลายศิลปะเก่าแก่ของมหาเจดีย์วัดเจ็ดยอดเข้ากับ
ผลิตภัณฑ์จากเทคโนโลยีใหม่อย่างแฟลชไดรฟ์ให้หลอมรวม
เป็นหนึ่งเดียวกันได้อย่างลงตัว

“เรื่องมันเริ่มมาจากสมัยที่ผมเรียนอยู่คณะออกแบบอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ด้วยความที่ว่าสถาบันที่เรียนก็อยู่ใกล้ๆ กับวัดเจ็ดยอด พอมีเวลาว่างก็จะแวะเข้าไปนั่งเล่นในวัดนั้นบ่อยๆ เราก็ค่อยๆ ซึมซับกับความงามของศิลปะภายในวัด จนกระทั่งได้มีโอกาสมาออกแบบชิ้นงานอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว แรงบันดาลใจที่สะสมไว้ก็เลยถูกสร้างออกมาเป็นของจริง” ดัน-จักรพันธ์ ธัมทะมาลา ดีไซน์เนอร์หนุ่มเชื้อไขชาวเจียงใหม่แท้ๆ เล่าให้เราฟังถึงแนวคิดของการดีไซน์ผลิตภัณฑ์ Jed Yod Collection ที่เกิดจากการผสมผสานความงามงดงามของหัตถศิลป์ชั้นสูงเข้ากับผลิตภัณฑ์ IT Gadget สมัยใหม่อย่าง USB Flash Drive จนสร้างชื่อเสียงให้กับเครื่องเงินไทยไปทั่วโลก →

ลายเงินวรรณคดีไทย หนึ่งในผลงานของคุณจักรพันธ์ ธัมทะมาลา
Traditional Thai motif in lacquerware, designed by Chakraphan.

→ เครื่องเขินนั้นเป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขึ้นชื่อของชาวเชียงใหม่และชาวไทยเชื้อสายล้านนามานานแล้ว แต่เดิมหัตถกรรมเกี่ยวกับเครื่องเขินจะถูกสร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น ชันหมาก หีบผ้า จาน ถาด ชันน้ำ ชันโตก พาน กล้อง หีบยา ฯลฯ ที่สานด้วยไม้ไผ่แล้วเคลือบด้วยรักเขียนลวดลายประดับตกแต่งด้วยชาดทองคำเปลวหรือเงินเปลว เครื่องเขินของเชียงใหม่ที่มีชื่อนั้น เป็นของร้านวิชัยกุลเครื่องเขิน ซึ่งเป็นต้นตำหรับเครื่องเขินที่มีนางจันทร์เบิ่ง วิชัยกุล เป็นผู้บุกเบิก คิดค้นความรู้วิชาเครื่องเขินต่อจากนายคำปัน และนางบุญปั้น วิชัยกุล บิดา-มารดา ผู้ซึ่งมีอาชีพทำเครื่องเขินสืบทอดมาตั้งแต่ปู่ย่าที่อพยพย้ายถิ่นฐานมาจากเมืองเชียงตุง เครื่องเขินของวิชัยกุลนั้นเป็นที่รู้จักกันดีของชาวต่างชาติถึงคุณภาพและความประณีตบรรจง และกิจการของวิชัยกุลยังสืบทอดต่อมาถึงทุกวันนี้ โดยมีทายาทลำดับที่ 6 อย่างคุณชาคริต สุวรรณชมภู เป็นผู้ดูแล

และเมื่อคุณชาคริตกับคุณจักรพันธ์ได้มารู้จักกัน จึงเกิดการเชื่อเชียวกันให้มาทดลองสร้างอะไรที่แปลกใหม่ให้กับวงการเครื่องเขินดูบ้าง

“โจทย์แรกที่ผมได้รับคือทำอย่างไรให้เครื่องเขินเป็นของฝากที่ทุกคนอยากซื้อ เพราะปกติงานหัตถกรรมกลุ่มนี้ลูกค้าก็เป็นชาวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวอยู่แล้ว เราจึงนำโจทย์มาตีให้แตกก่อนว่า ของฝากอย่างไรเพอร์นิเจอร์หรือเขินแบบเดิมนั้น มีขนาดใหญ่ไม่ตอบโจทย์กับไลฟ์สไตล์นักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่ชอบอะไรเล็กๆ เบาๆ ไม่ต้องขนย้าย อีกทั้งค่าขนส่งทางอากาศเดี๋ยวนี้ก็แพงขึ้น”

“ตอนแรกก็คิดเป็นพวกของแต่งบ้าน โคมไฟ ปากกา แล้วก็มาลงตัวที่แฟลชไดรฟ์ เพราะมันมีฟังก์ชันที่ใช้งานได้จริงในการจัดเก็บข้อมูล แล้วพอมาจับคู่กับเครื่องเขินดูแล้วจะคล้ายเครื่องราง มีคุณค่า มีสไตล์”

รูปทรงของ Jed Yod Collection นั้นเป็นทรงสามเหลี่ยมหน้าจั่วที่มีฐานสี่เหลี่ยมคล้ายปิรามิดซึ่งได้แรงบันดาลใจจากองค์เจดีย์ของวัดเจ็ดยอดที่ได้รับวัฒนธรรมจากพุกามต่อมาอีกที “จริงๆ ในวัดเจ็ดยอดนี้มีแรงบันดาลใจหลายอย่างที่ผมเห็นแล้วอยากหยิบมาสร้างชิ้นงาน เช่น ตัวอักษรฝักขาม ซึ่งเป็นอักษรโบราณที่เคยใช้ในล้านนา และภาคอีสานของไทย หรือถ้าใครเดินไปตามต้นไม้ในวัดทางเหนือก็จะเห็นไม้ง่ามเหมือนไม้พลองลูกเสื่อ ค้ำกิ่งไม้ อยู่ ซึ่งที่วัดเจ็ดยอดก็จะมีเหมือนกัน เขาเรียกว่าไม้ค้ำภาษาพื้นเมืองเรียกว่า “ไม้ค้ำสะหลี” ที่เขาเชื่อว่าหากใครก็ตามเอาไม้มาช่วยกันค้ำโพธิ์ไว้จะเจริญรุ่งเรือง ตรงนี้

ชาคริต สุวรรณชมภู

ทายาทรุ่นที่ 6 ของเครื่องเขินวิชัยกุล

Chakrit Suwanthompo, sixth generation manager of Vichaiikul Lacquerware.

ผมก็หยิบยืมเอามาออกแบบเป็นโคมไฟไม้ค้ำประดับห้อง สีสันฉูดฉาดโดยใช้ชื่อว่า “ความรื่นเริงในหน้าแล้ง”

การเป็นคนช่างสังเกต และมีสายตาที่มองทะลุผ่านเข้าไปในโลกศิลปะ และสามารถที่จะหยิบจับสิ่งต่างๆ ที่เห็นมาจับพลิกวิธีคิด บิดมุมมองใหม่ๆ นอกจากประสบการณ์ที่สั่งสม วิถีชีวิตที่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมพื้นถิ่นแล้ว การเข้าอบรมรับความรู้ใหม่ๆ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ดีไซเนอริยุคใหม่คนนี้ไม่เคยปล่อยตัวเองให้เป็นหน้าเต็มแก้ว

“ผมมีโอกาสได้เข้าอบรมในโครงการสร้างองค์ความรู้และบุคลากรด้านการออกแบบสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ภายใต้โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม ของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ดีมากของชีวิต เพราะได้รู้จักวิธีคิด วิธีการทำงานของดีไซเนอริรุ่นพี่ เขาจะมีทีมที่ปรึกษาทั้งในด้านการดีไซน์ และการตลาดอย่างของผมก็ได้พี่ใจ-คุณธีรชัย คุณเมธิกุลวัฒน์ เจ้าของแบรนด์ ‘Qualy’ มาช่วยปรับรูปแบบการนำเสนอให้เข้าที่”

“การอบรมครั้งนั้น ทำให้เรารู้ความหมายของคำว่าอัตลักษณ์ไทย อะไรคือการลดทอน การเอาภูมิปัญญาเดิมมาพัฒนาใหม่ รู้จักกำหนดกลุ่มเป้าหมาย รู้จักไลฟ์สไตล์ของผู้บริโภค Jed Yod Collection ก็กำเนิดมาจากตรงนั้น เรานำเจดีย์มาลดทอนเหลือแต่เฟรมหรือทรงที่เป็นปิรามิดมาปรับใช้ ตั้งเอาลวดลายดอกไม้ที่เป็นลายรดน้ำ 2 มิติ การออกแบบกลไกแบบแมคคาณิกกับชิ้นงานไม้ก็ไม่ค่อยง่าย ต้องทำให้มันใจว่าจะได้มาตรฐานการใช้ซ้ำได้หลายครั้ง อย่างคงทน ส่วนเจดีย์ที่มีคำว่าเจ็ดยอด เราก็ตึงเอามาสร้างงานเป็นคอลเลกชันบรรจุในกล่องมี 7 ชั้นเหมือนยอดของเจดีย์นั้น” →

ลายดอกหน้าทอง

หน้าทอง

ลายใบเตย

POSITIVE = พ
NEGATIVE = พ

(3) ← ไม้/ไม้/ไม้/ไม้/ไม้
← EVA 5mm
(1) ← EVA 5mm
(2) ← herb (P)

รูปทรงของแฟลชไดรฟ์ "เจ็ดยอดคอลเลกชัน" อันมีที่มาจากมหาเจดีย์วัดเจ็ดยอด
The temple of inspiration and the drafting of what finally became the Jed Yod Collection of flash drives.

CONCEPT
การนำงานสถาปัตยกรรมล้านนา อันโดดเด่น ผสมผสานกับงานหัตถกรรมเครื่องเขินอันทรงคุณค่า สู่ผลิตภัณฑ์ของใช้ของตกแต่งร่วมสมัย ด้วยเทคนิคการลงรักปิดทองบนพื้นผิวด้านนอก ของโครงสร้างไม้จริงที่ได้แนวคิดจากเหลี่ยมมุมเจ็ด วัดเจ็ดยอดโดยเพิ่มถาดเป็น 7เหลี่ยม เพื่อสื่อถึงสัปดาห์มหาสถาน (สถานที่ทั้ง 7 ในพุทธประวัติ)

NEW PRODUCT
"777 LAMP"

DESIGN BY : CHAKRAPHAN THAMTHAMALA
CHIANGMAI THAILAND

การออกแบบกลไกแบบแมคคาทรอนิกส์งานไม้ ก็ไม่จำเป็นต้องทำให้มั่นใจว่า จะได้มาตรฐานการใช้ซ้ำได้หลายครั้งอย่างคงทน

ผลงานการออกแบบต่างๆ ที่มาจากวัฒนธรรมล้านนาแท้ๆ The various designs created by Chakraphan have all been inspired by Lanna art and culture.

→ กระบวนการผลิตทั้งหมดนั้นคุณต้นบอกว่าทางวิชัยกุลเป็นผู้รับผิดชอบการผลิตโดยเป็นการทำด้วยมือล้วนๆ แต่ละล็อตโดยรวมจะใช้เวลาประมาณ 3 สัปดาห์ ซึ่งต้องใช้ความพิถีพิถันในการเคลือบชิ้นงานด้วยยางรักหลายชั้น แกะลวดลาย และยังต้องตกแต่งลวดลายด้วยทองคำเปลวร้อยเปอร์เซ็นต์

ถึงวันนี้ผลิตภัณฑ์เครื่องเขิน Jed Yod Collection ได้กลายเป็นเส้นทางใหม่ของหัตถศิลป์ไทยสายเครื่องเขินมียอดออเดอร์สั่งผลิตเข้ามาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งได้มีโอกาสไปโรดโชว์สร้างชื่อในต่างประเทศหลายครั้ง อาทิ งานแสดงสินค้าจีน-อาเซียนครั้งที่ 9 ที่ศูนย์การประชุม

และนิทรรศการนานาชาติของเมืองหนานหนิง, งาน BIG (Bangkok International Gift & Houseware) เป็นต้น

ท้ายที่สุดนี้คุณต้นยังได้ฝากข้อคิดถึงนักออกแบบรุ่นใหม่ๆ ที่กำลังจะก้าวมาสู่เส้นทางสายนี้ว่า

“เราอย่ามองข้ามศิลปวัฒนธรรมของไทย เราเกิดและเติบโตมากับมัน ไม่มีใครรู้จักเรื่องของไทยดีเท่าเรานักออกแบบควรจะศึกษาประวัติศาสตร์บ้าง แต่ไม่ต้องลงลึกมากก็ได้ แคร์จักหิบบยิมจุดเด่นมาใช้ และต้องพยายามมองสิ่งเดียวกันที่คนอื่นเห็นในมุมที่ต่างออกไปบ้าง เพราะบางเรื่องที่ยิ่งใหญ่ก็อยู่ใกล้ๆ ตัวเรานี่เอง” ♦

เคสมือถือที่ได้แรงบันดาลใจจากลวดลายไทยในวรรณคดี
Phone casings with classical Thai motifs.

แฟรชไดรฟ์ "เจ็ดยอดคอกอแลกซ์" ที่สามารถใช้แทนจี้ เครื่องประดับได้
A flash drive from Chakraphan's Jed Yod Collection.

Story Thana Settaparnich Photos Chakraphan Thamthamala/Chakrit Suwanchompoo

Jed Yod Collection: Lacquerware with Flash

When an ancient artistic skill such as the exquisite craftsmanship of lacquerware, meets a shining talent in contemporary design, an invaluable new handicraft is created which harmoniously merges the old pattern of Jed Yod Chedi with today's flash-drive technology.

"It all began when I was studying industrial design at Rajamangala University of Technology Lanna, in Chiang Rai. My university was not far from the Jed Yod Temple, where I spent a lot of time absorbing the art and beauty of the seven-spined stupa. Then one day I had the chance to use this inspiration in my art, turning imagination into reality," says Chakraphan "Ton" Thamthamala, a native of Chiang Mai who designed the Jed Yod Collection – an infusion of skilled craftwork into IT gadgetry that has resulted in a unique USB flash drive which has sparked renewed global attention on Thailand's ancient art of lacquerware.

→ Lacquerware has been a local art of Chiang Mai and its historic Lanna kingdom for a long time. In the past, however, lacquerware was consigned mainly to utensils and household items such as bowls, plates, trays, trunks and boxes, etc. Bamboo strips are woven into these items, which are then decorated with layers of black lacquer and strikingly adorned with golden or silver filigree. Beautiful examples of this art can be seen today at Chiang Mai's most famous lacquerware store, Vichaikul Lacquerware. This shop was pioneered by Chanpeng Vichaikul, who added her creativity to the body of knowledge she absorbed from her parents Kampan and Bunpan Vichaikul, who were masters in the art of lacquerware hailing from Chiang Tung. Quality and meticulous design have made Vichaikul Lacquerware well-known among foreigners and the business is currently managed by the family's sixth generation in the person of Chakrit Suwanchompoo.

When Chakrit and designer Chakraphan met, it was like inviting a new creative idea to electrify the lacquerware industry.

"The first task for me was to make lacquerware a souvenir item that people would want to own, because usually these items are bought by foreigners and tourists. First I had to understand that traditional lacquerware items, being generally sizable, don't really go well with the modern tourist's lifestyle, as travellers today want something small and light for easy transportation. Loading big items on an airplane has become increasingly expensive," says Chakraphan.

"Initially, I thought about home décor items such as lamps and pens, but I settled for the flash drive because it is very functional. Pairing the USB flash drive with lacquerware art could create something that looked valuable and stylish, I decided."

The design of Jed Yod Collection is a pyramid shape inspired by the temple's stupa or chedi, which was influenced by Pukam culture. "Actually, I derived a lot of inspiration from this temple, such as the

ancient Fak Kam alphabet formerly used in Lanna and the northeastern region of Thailand. If you take a walk in the temple, you will see a two-tipped stick, sort of like a scout's stick, supporting a tree. The locals call the stick '*mai kam salee*' and it is believed that anyone who brings this kind of stick to support a Bodhi tree will be prosperous. I used this inspiration in designing a lamp with a supporting stick in vibrant colours. I called it 'merriment in the drought'."

Being an observant person with a sharp eye for art, Chakraphan can pick small elements and turn them creatively into new ideas, through his experience and his background growing up in the local culture. With his passion for new knowledge and education, this modern-day designer remains a fervent seeker.

"I had the chance to attend a project by the Institute for Small and Medium Enterprises Development (ISMED) about creating knowledge and human resources for the creative design industry, under the Cultural Industry Development Project. It was the chance of a lifetime because I learned new things and gained new ideas from more seasoned designers. They had a consulting team for design and marketing. I was introduced to Theerachai Supameteekulwat, owner of the Qualy brand, who helped me adjust my presentation," says Chakraphan.

"In that session, I learned about Thai identity, reduction, restoring ancient local wisdom, developing new ideas, and setting a target group. I determined the lifestyle of the consumers of Jed Yod Collection from there. Based on the chedi, I reduced the stupa shape →

We have to look at simple things from a different angle. Sometimes the best ideas are just hovering around us.

ความประณีตงดงามของเครื่องเงิน วิชัยกุล ที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น
Lacquerware production is a process requiring highly refined artwork
and minute attention to detail, as can be witnessed at Vichaikul Lacquerware shop
in Chiang Mai.

Lanna alphabet (Tua Muang)

The Lanna script is a descendant of the Old Mon script like the Lao religious script and Burmese script. It was used to write the Lanna language (also called Northern Thai or Kam Muang - akha) it was used during the time of the Lanna kingdom, founded in 1259 and conquered by Burma in 1558. The script is also known as Thai or Yuan.

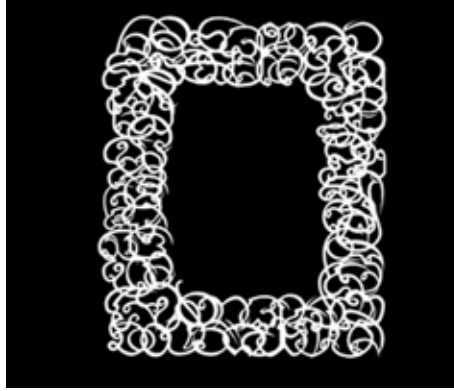
The Lanna alphabet is used to write Northern Thai (Kam Muang), Tai Lue and Khui languages. It is also used for religious purposes to write Lao Tham (Old Lao), and can be found as the alphabet of old manuscripts in temples in Northern Thailand.

The Lanna language (Kham) is a close relative of Thai and member of the Chiang Saeng languages. It is spoken by about six million people in Northern Thailand and several thousand in Laos, but nowadays it is written with the Thai alphabet.

The Lanna people considered "Tua Muang" as mark of the important cultural heritage, whether as a folding leaf, scripture of ahed pain leaf, memorandum book and even written "Tua Muang" on the paper it must be stored on the shelf as not leave, peddle or walk across.

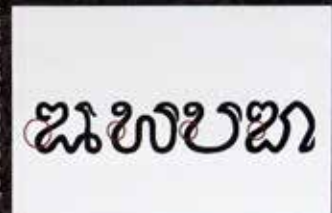
Design Concept

By the Lanna culture and the unique of local language that can be simply remembered its symbol to the inspired creation of hand stylish furnishings, valuable form of traditional art, application of metal materials, brass and hardwood that reflect the Lanna impeccability.

Historical Lanna

Lanna (the northern area of Thailand) was founded by a young man whose parents conveniently leave the stage just at the time of his majority, thus also the time of his ascendancy (1259 AD). His subsequent actions were perspicacious, without them, the cradle of cultural significance that Lanna became is unlikely to have emerged. The region still retains its distinct dialect still respects its ancient royal lineage, and remains happy to be itself. Its unique culture, its music, beliefs, cuisine and styling all remain, throughout the land of the ancient kingdom. Many aspects of life may have now modernized but though the jungle is gone, traditions remain widely revered. Most of Lanna became the 8 northern provinces of Thailand: Chiang Rai, Chiang Mai, Phayao, Phran, Ratt, Lamphun, Lampang and Mae Hong Son. Adjacent areas, particularly King Tung in Shan State of Myanmar (northwest Burma), Chiang Peng and Sipong, Rama (Doshangjinnai) in Yunnan, China, and Lan Yang (Suang Phrao), Laos were affiliated, sometimes included. Each had different intimate involvement with the others to be considered part and parcel of this unique culture. Lanna, as advanced and civilized as any place in the world in its time, hosted the Eighth World Buddhist Council in 1453 AD, long was home to the famous Emerald Buddha, and gave birth to the wonderful, unbridgeable cities Chiang Rai and Chiang Mai.

กรอบรูปที่ได้ไอเดียมาจากตัวอักษรฝักขาม อักษรโบราณของล้านนา
The ancient alphabet of Lanna was the inspiration behind the idea for this picture frame.

→ into a pyramid frame. I used two-dimension gilded black lacquer or 'Lai Rod Nam'. Designing the mechanism for woodwork wasn't easy – I had to make sure that the flash drive would be durable enough for long-term use. Based on the name JedYod, which means seven spires or summits, I designed the box for this collection to contain seven pieces."

The entire production process, Chakraphan explains, was overseen by Vichaiikul. Every process was done manually, and each lot took about three weeks to make because every piece needed to be carefully coated with layers of lacquer, before decorating with 100% gold sheet filigree.

The end result is that his JedYod Collection has paved a new direction for Thailand's handicrafts

and lacquerware. Orders have come pouring in, and he has been on roadshows to showcase his art at many events such as the 9th ASEAN-China Expo in Nanning, and the BIG + BIH in Bangkok.

Last but not least, Chakraphan has something to say to new designers who are about to embark on this route.

"Don't overlook Thai culture because we were born and bred in it. No one else knows it better than us. Designers should also study some history – nothing in-depth but enough to learn some key features. We have to look at simple things from a different angle. Sometimes the best ideas are just hovering around us." ♦

ครูคำอ้าย เดชดวงตา
Khru Kham-ai Dejuangta

เรียบเรียงจาก หนังสือศิลปปวงแผ่นดิน 1

คำอ้าย เดชดวงตา ครู...ผู้แกะสลักคน ผ่านการแกะสลักไม้

ประติมากรรมชีวิตของครูคำอ้าย เดชดวงตา ผู้มีความเชี่ยวชาญเชิงศิลปด้านแกะสลักไม้ ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมายกว่าจะมาเป็นสุดยอดครูช่างที่นอกจากจะมีฝีมือเป็นอันดับต้นๆ ของวงการ ยังสามารถต่อยอดและถ่ายทอดทักษะ ความรู้อย่างไม่หวงวิชาเลย

ชีวิตในวัยเด็กของครูคำอ้ายไม่ต่างจากเด็กน้อยตามชนบททั่วไป เด็กชายคำอ้ายเกิดที่อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โดยอยู่ใน อุปถัมภ์ของบาทหลวงจนจบชั้น ม.3 เมื่อเรียนจบก็ฝากตัวเข้าเป็นศิษย์ ของครูแกะสลักไม้พื้นบ้านคือ ครูแก้ว ครูมานิต แย้มภรณ์ และครูมานพ ไชยศิริวงศ์

จากเด็กจนโต จากเด็กชายคำอ้ายกลายเป็นนายคำอ้ายหนุ่มไฟแรง เป็นคนเรียนรู้ได้ไวและมีฝีมือ เมื่ออายุได้ 17 ปี ก็เริ่มเรียนแกะสลักไม้ กับครูพื้นบ้านเรื่อยไปจนสามารถเลี้ยงดูตนเองได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้วิธีแกะเข้า ขายเย็น และขายสินค้าได้หมด ไม่ว่าชิ้นงานจะมีขนาดเล็ก หรือใหญ่ →

รูปจำหลักไม้กวดดา รูปสัตว์ในป่าหิมพานต์
อีกหนึ่งแนวทางการแกะสลักไม้ของครูคำอ้าย

A demigod in the mythological forest of Himaphan...
an example of Khru Kham-ai's mastery in wood-carving.

→ "เราคิดว่าเราพอจะมีฝีมือ จึงคิดว่าเราจะใช้ฝีมือของเราอย่างไร และอีกอย่าง เมื่อเราฝึกใช้เครื่องมือฝึกแกะขำนาญแล้ว มันก็เหมือนเป็นลมหายใจ เราใช้ลมหายใจถูกต้อง หายใจเข้า หายใจออก สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ทำงานได้ ทุกอย่างมันก็เป็นเรื่องของชีวิต แต่เรื่องของการทำงานที่พูดว่า มีพรสวรรค์ หรือมีอุดมการณ์ตรงนั้นมันต้องมาจากเรามีลมหายใจก่อน ส่วนอื่นจะเกิดขึ้นตามมา หลังจากที่เรามีทักษะมีความชำนาญ"

หลังจากทำอาชีพแกะสลักไม้เลี้ยงตัวเองไปเรื่อยๆ จนเวลาหนึ่ง นายคำอ้ายผู้เชี่ยวชาญในการแกะสลักไม้ได้ในระดับหนึ่งได้หวนกลับมาคิดตามสุภาษิตโบราณว่า "สล่าแบ่งบ้าน อยู่เฮือนลู่ สล่าทำประตูหน้าต่าง เอาสอบปิด สล่าแกะไม้จะมีไม้แกะสลักเหลือ" (ช่างทำบ้านจะได้อยู่บ้านพังๆ ช่างทำประตูหน้าต่าง บ้านตัวเองยังต้องเอากระสอบมาปิดแทน ช่างแกะสลักไม้ก็จะมีไม้แกะสลักเหลือสักชิ้นเดียว) ความคิดนี้ทำให้นายคำอ้ายเลิกขายไม้ที่แกะสลักไว้โดยมีความมุ่งมั่นว่าเราเอาไม้มาจากดินไม้ทุกชิ้นก็ต้องตอบแทนคืนกลับไปให้ดิน จะเอาไปจำหน่ายไม่ได้

นายคำอ้ายในตอนนั้นยังเกิดความคิดที่จะเป็นครูอีกด้วย ด้วยเหตุที่ว่าในขณะที่นายคำอ้ายเรียนแกะสลักไม้กับครูที่บ้านอยู่นั้น เกิดความรู้สึกไม่เข้าใจครูผู้สอนในตอนนั้นว่าครูปิดบังความรู้ หวงวิชา ไม่อยากสอน แต่เมื่อเติบโตขึ้น นายคำอ้ายก็เข้าใจได้ว่า ครูช่างในสมัยโบราณนั้นไม่ใช่ว่าไม่อยากสอน เพียงแต่ท่านทำตัวไม่ถูกในขณะที่มีลูกศิษย์อยู่ด้วย นายคำอ้ายจึงตั้งปณิธานตั้งแต่นั้นว่าจะพยายามเป็นครูที่ดีในการสอนลูกศิษย์ต่อไปให้ได้

จากการที่ได้ร่ำเรียนจากครูบาอาจารย์หลายท่าน นายคำอ้ายจึงคิดว่าจะต้องชดใช้หนี้ชีวิตที่ได้ร่ำเรียนมา จึงคิดว่า ถ้ามีฝีมือแกะสลักได้เก่งเมื่อไหร่ จะตอบแทนคุณแผ่นดินด้วยการสอนต่อ

เมื่อครั้งศึกษาอยู่ที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย เด็กชายคำอ้ายมีโอกาสได้เรียนรู้วัฒนธรรม ศิลปะ เทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ จากโลกตะวันตก โดยผ่านทางนิตยสารฝรั่ง และหนังกระดาษ (สไลด์) ที่บาทหลวงมีให้อ่านและให้ดู จึงทำให้นายคำอ้ายได้เปิดโลกทัศน์และทำให้การสร้างสรรคผลงานคุณแตกต่างออก

ไปจากช่างแกะสลักคนอื่นๆ ในวงการ

ถึงแม้ว่าจะจบการศึกษาแค่ ม.3 แต่ถ้าพูดถึงเรื่องการแกะสลักแล้วละก็ สล่า คำอ้าย เดชดวงตา คนนี้ไม่เป็นสองรองใครอย่างแน่นอน เทียบได้กับเอตทัคคะทางการแกะสลักไม้ก็ว่าได้ นับตั้งแต่วันแรกที่นายคำอ้ายเริ่มเรียนการแกะสลักไม้จากการแกะสลักช่างเป็นครั้งแรก เมื่อปีพ.ศ. 2507 จนถึงวันนี้เป็นเวลาเกือบครึ่งศตวรรษ

"ช่าง คืองานแรกที่หัดแกะสลัก เพราะช่างช่างมันใหญ่ และช่างแกะทางเหนือส่วนมากจะแกะช่าง นักท่องเที่ยวก็ชอบ ช่างซาใหญ่ฝึกแกะแล้วไม่หัก อันนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ดี แต่ถ้าไปฝึกแกะม้า ควาย ชามันเล็ก ถ้าหักก็อาจจะทำให้ถดถอยเรื่องฝีมือลายมือได้ ตอนทำก็ไม่รู้สึกว่ายาก คิดแต่ว่าทำไมคนอื่นเขาถึงแกะได้ พอเราแกะเป็น ก็คิดว่าทำอะไรจะให้คนที่เราจะสอนรู้สึกว่ามันง่าย ไม่ยากเพราะช่างโบราณเขาจะทำโดยอัตโนมัติ ไม่คิดเป็นกระบวนการเป็นขั้นเป็นตอน จนพอรับราชการก็คิดที่จะทำ เป็นขั้นตอน คิดอยากทำเป็นตำรา คิดมานาน 20-30 ปี แต่ก็ยังไม่ได้ทำ คือถึงเราแกะเป็น คิดได้ แต่ว่าการจะเขียนตำรามันก็ไม่ใช่ง่าย"

เมื่อได้แนวคิดและวิธีการสอน ครูคำอ้ายก็ยังมิโครงการต่อไปคือ การทำตำราแกะสลักขั้นพื้นฐาน มีวิธีเทคนิคการวาดแบบ มีโมเดล และบรรยายวิธีทำแบบเป็นขั้นตอนเป็นระบบ คิดไปไกลถึงขนาดทำเป็นสื่อการสอนที่มีตัวอย่างเป็นภาพเคลื่อนไหวแบบสามมิติ ซึ่งคนที่ดูแล้วสามารถนำไปเลียนแบบและทำเองได้เลย →

ช่าง คืองานแรกที่หัดแกะสลัก เพราะซาช่างมันใหญ่ และช่างแกะทางเหนือส่วนมากจะแกะช่าง นักท่องเที่ยวก็ชอบ ช่างซาใหญ่ฝึกแกะแล้วไม่หัก อันนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ดี แต่ถ้าไปฝึกแกะม้า ควาย ชามันเล็ก ถ้าหักก็อาจจะทำให้ถดถอยเรื่องฝีมือลายมือได้

(บนซ้าย) ครูคำอ้าย บรรจงเซาะร่องลวดลายของช้างด้วยสิ่วเล็บมือหลายขนาดด้วยสมาธิและความชำนาญ

(Top) Khru Kham-ai works on an intricate carving.

(บนขวา) งานแกะสลักไม้ที่มีชื่อว่า "เบื้องหลัง"

(Top right) A sculpture of a woman.

(ขวา) งานแกะสลักโขลงช้างที่มีความสลับซับซ้อนบนแผ่นไม้ชิ้นเดียวฝีมือครูคำอ้าย

(Right) The master has carved a plethora of pachyderms on a single panel of wood.

การแกะสลักไม้เป็นรูปช้างทีละขั้นตอน จากไม้ท่อนสี่เหลี่ยมผืนผ้า
ร่างรูปบนกระดาษ การใช้สีเขียนร่าง จนเสร็จสมบูรณ์
Starting with a rough sketch on a rectangular block of wood, Khru
Kham-ai gradually chisels out the form and features of an elephant.

→ "เพราะกระบวนการคนโบราณไม่มีขั้นตอนเลยดูว่ายากมาก อย่างคนต่างชาติที่มาเป็นลูกศิษย์เรา แทนที่เราจะสอนเขา เหมือนเขากลับมาสอนเรา เพราะเวลาเราสอนขั้นตอนต่างๆ ให้ เขาจะสเก็ทซ์ จะถ่ายรูป จะเขียน สิ่งนี้คือกระบวนการที่เราไม่ต้องเขียนเป็นไทย แล้วแปลเป็นภาษาอังกฤษ ก็อาศัยตัวเขาเองเขียนซึ่งมันจะถูกต้อง"

ทุกอย่างอยู่ใต้แนวคิดที่ว่า เวลาสอน ครูคำอ้ายจะสอดแทรกเรื่องจริยธรรมเข้าไปด้วย โดยไม่ได้สอนให้ เป็นช่าง แต่จะสอนให้ เป็นครู พอสอนให้ เป็นครูก็จะเกิดการให้ต่อ มีการเกื้อกูลกัน คนที่ทำเป็นแล้วมีฝีมือก็จะแนะนำสอนรุ่นน้องต่อๆ กันไป

"เมื่อก่อนนี้เป็นงานที่ว่าเราทำเสร็จชิ้นหนึ่งเราก็ได้สอนคนไปด้วย ตรงนี้มันเป็นประติมากรรมชีวิต เพราะถือว่าในช่วงบั้นปลาย เราได้เอาประสบการณ์ทั้งหมดมาในอดีตเราต้องการความมั่นคง ความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว ถึงตอนนั้นเราไม่ได้ทำธุรกิจอย่างเดียว การเผยแพร่อย่างนี้จะมีค่ามหาศาลในการสืบทอดกันต่อไป"

ครูคำอ้ายมีผลงานออกสู่สายตาประชาชนมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องราวของธรรมชาติ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของคนพื้นบ้าน และช่างตัวอย่างงานฝีมือชั้นเลิศของครูคำอ้ายสามารถเห็นได้ทั่วไป เช่น หน้าบ้านหอคำ ไร่แม่ฟ้าหลวงจังหวัดเชียงราย ประตูหน้าต่างวิหารวัดหัวเวียง จังหวัดน่าน และอื่นๆ อีกมากมาย

"งานแกะสลักไม้ให้ชีวิต เพราะมันคือลมหายใจให้ชีวิตได้เกิดขึ้น ให้เติบโต จนแก่เฒ่า จากทั้งหมดที่เราได้ทำให้เราเกิดจินตนาการ ใช้แรงบันดาลใจ แรงสะเทือนใจ

งานแกะสลักไม้ให้ชีวิต เพราะมันคือลมหายใจ ทำให้ชีวิตได้เกิดขึ้น เติบโตจนแก่เฒ่า จากทั้งหมดที่เราได้ทำจนเกิดจินตนาการ ใช้แรงบันดาลใจแรงสะเทือนใจจากสิ่งต่างๆ

ในชีวิตเรา การดิ้นรน การต่อสู้ การโหยหาความรัก เราจะใช้ความรู้สึกพวกนี้ ทำให้เกิดชิ้นงานที่เราอยากทำ

จากสิ่งต่างๆ ในชีวิตเรา การดิ้นรน การต่อสู้ การโหยหาความรัก เราจะใช้ความรู้สึกพวกนี้ทำให้เกิดชิ้นงานที่เราอยากจะทำ ซึ่งไม่อยากเรียกว่าแรงบันดาลใจ แต่มันเป็นพลพลอยได้ในชีวิต ให้เราได้รับรู้กระบวนการเป็นชิ้นเป็นตอนของชีวิตและเราสามารถบันทึกลงในงานของเราได้ เป็นเรื่องไม่ใหญ่แต่เป็นสิ่งที่มีความหมายของตัวเอง ให้เรามีชีวิตที่สามารถรับรู้ช่วงไหนเป็นอย่างไร จากที่เราได้ทำกระบวนการในชีวิตของเรา จากกระบวนการที่เลี้ยงตัวเรา เกิดกระบวนการให้เรารู้สึก อิ่มเอมใจ จากงานแต่ละชิ้น สามารถสะท้อนชีวิตเราได้ว่าช่วงนั้นเราเป็นอะไร รู้สึกอย่างไร อารมณ์แบบไหน แรงสะเทือนใจที่เกิดกับชีวิตช่วงนั้นช่วงนี้"

โครงการล่าสุดของครูคำอ้ายคือการก่อตั้ง "ศูนย์ส่งเสริมชุมชนหัตถกรรม" ร่วมกับกรมการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อถ่ายทอดวิธีการ และองค์ความรู้ที่สั่งสมมานานเกือบครึ่งศตวรรษให้แก่ผู้สนใจที่จะเป็นช่างแกะสลักไม้ เพื่อจะได้มีคุณผลิตผลงานที่มีคุณค่า และสามารถนำไปหารายได้เลี้ยงชีพตนและครอบครัวอย่างสุจริต อีกหนึ่งแรงจูงใจของครูคำอ้ายคือการที่เคยได้เห็นชีวิตช่างแกะสลักที่มีชีวิตยากลำบาก เหมือนกรรมกรในโรงงาน เมื่อยามแก่ก็หมดสภาพ ทั้งๆ ที่ควรจะได้รับเกียรติเป็นศิลปินคนหนึ่ง

"จะเห็นว่าช่างแกะสลักไม้ตามโรงงานที่เชียงใหม่แกะสวยฝีมือดี แต่มีสภาพเป็นเพียงคนงาน ถ้าแก่ลี้ดแก่ลายไหนก็ต้องทำ ตอกไปๆ ให้นักท่องเที่ยวดู ถึงเวลาก็ตอกบัตรกลับบ้าน ดูแล้วรันทศซังก็ตายไปวันๆ ก็ได้แต่หวังว่า การที่มีศูนย์ฝึกแบบนี้ในชุมชน จะทำให้เกิดการรวมตัวกันของช่างฝีมือ สามารถหารายได้ อยู่กับถิ่นของตัวเอง ไม่ต้องดิ้นรนไปทำงานต่างบ้านต่างเมือง มีความเป็นอิสระในการทำงาน ไม่ต้องขึ้นอยู่กับนายทุน"

ในวันนี้ ด้วยวัย 67 ปีของครูคำอ้าย เดชดวงตา ผู้ที่เสียสละเวลาและหยาดเหงื่อแรงกาย ยังมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ก่อตั้งศูนย์ส่งเสริมชุมชนหัตถกรรม เพื่อถ่ายทอดความรู้เรื่องการแกะสลักให้กับคนรุ่นใหม่ต่อไป อย่างมีความสุขกับการทำงาน โดยตั้งมั่นอยู่กับคำว่า "งานคือลมหายใจ" ผลงานและความเสียสละของครูคำอ้ายกับงานที่ต้องใช้เวลาชั่วชีวิตอย่างการแกะสลัก "คน" ขึ้นมาทีละคนให้เป็นครูเพื่อสืบทอดศิลปะ ให้คนรุ่นต่อไป ได้สืบทอดวิชาช่างแกะสลักไม้อันประณีตงดงามแห่งเมืองล้านนาต่อไป ✦

Excerpted from The Master Artisans of Thailand 1

Kham-ai Dejduangta

Carving Wood, Sculpting Men

This is the story of a man, a sculptor and a teacher who has journeyed through the breezes and the freezes of life. Today he is a celebrated personality, not because of what he does as an artist, but for what he does as a teacher: ever giving, never taking.

Kham-ai Dejduangta's childhood was spent in the rural countryside of the northern hills. Kham-ai was born in Chiang Mai's Chiang Dao district. He studied at Montfort College under the tutelage of a Catholic priest till his graduation from Mathayom 3 (ninth class). After that, he pursued a sculpting career by attaching himself to the care of some of the popular local craftsmasters like Khru Kaeo, Khru ManitYaemkan and Khru Manop Chaisiriwong.

As a teenager, Kham-ai showed himself a fast learner and at 17 was already displaying flashes of brilliance in his work. Still staying with his group of mentors, his early works were a sellout: whatever he carved in the morning, no matter the size, was sold by sundown.

ประติมากรรมแกะสลักไม้แบบต่างๆ ในศูนย์ศิลปะชุมชนเมืองงาว

Various etchings carved on wood panels at the Muang Ngaow community centre in Lampang province.

“When I first felt skilled enough, I began to think of how to make use of the skills that I had. But the whole thing is, when we are up to that high point of talent, everything becomes like breathing. If we breathe correctly, we live. But if we breathe incorrectly, you know how the work will turn out. Some people say that it’s God’s gift. I disagree.

“My belief is that we need to breathe, to work hard, first and then things like godly gifts will follow by themselves.”

One day, the talented sculptor came across an ancient Lanna adage which sparked in him a deep contemplation. That ancient saying admonished that: “Masonry artists tend to live in crumbling homes. Artisans of doors and windows tend to use gunnysacks to cover all the openings in their own homes. Wood sculptors will find they have no wood left to carve.” This triggered an unfathomable shift in Kham-ai’s psyche. He stopped selling his works for money.

He justified this decision by reasoning that every piece of wood he took was from the earth, and the sculpted wood would go back to the earth eventually. So there was no reason to sell his works.

This philosophy led Kham-ai to become a teacher. Kham-ai recalled the bitter moments during his time with mentors when he thought they were unwilling to share all that they knew. But now he knew this wasn’t true; the fact was that they didn’t know how to instruct as teachers, because they only knew how to do their work by heart as artisans. So Kham-ai made up his mind that he would be a good teacher, that he would fully instruct his students in everything they needed to know about their art.

Kham-ai’s journey of learning had been supported by several teachers. So, he reflected, he should pay back by spreading such knowledge once he attained full mastery of his art. →

→ When he was at Montfort College, Kham-ai was exposed to all kinds of learning material – magazines, photo slides, etc – thanks to his pastor, who opened up a whole new aspect of culture, art and technology. Through these materials, Kham-ai was brought to a different plane of creativity, and thus his works were different from those of other artists in the same discipline.

Even though he only completed middle school, Master Kham-ai Dejduangta's crafting talents are second to none and he is today considered one of the greatest woodcarving artists of all time – having spent almost half a century mastering the art of wood-carving since 1964.

"My first task was to carve an elephant. Why elephant? Because they have big body parts – body, trunk, legs and paws. For beginners, the thicker the better, because they don't easily break when you get clumsy. If you start with a horse or buffalo, you might easily get discouraged because they have thin legs and you won't be successful in the first few attempts. Elephants are good. Tourists love elephants, too. Although it mightn't feel too difficult at first, you need to think systematically about the method your teacher uses to sculpt it. Once we are able to imitate the work, we have to think again, this time about how to teach others to do it exactly the way it should be done. Craft teachers in the old days simply did what they did automatically. They did what they saw as correct and practical, but they didn't think systematically like modern teachers do. Later in life when I became a teacher at school, it became necessary to create the lessons like they should be. I've been thinking about this for at least 20-30 years but still haven't yet finalised them completely. I know I can do the sculpting work but the lesson writing is a completely different task."

After so many reflections about the course and methodology, his new task is to make a wood sculpting

lesson that includes drawing techniques, illustration, and the easiest possible directions – all in one-two-three steps. He even wants to include 3-dimensional samples in his lesson kit, which he thinks will definitely solve all the difficulties arising from learning from text-only lessons.

"This is because the old way of doing this now looks very difficult because we don't have a systematic method. There was one instance when a foreigner tried to learn the art from me. It was like this foreign apprentice even taught me back, because when I told him anything, he sketched, photographed and wrote down the method and directions in a beautifully systematic way. This is what I found very constructive and applicable, because we don't have to make a lesson in one language in particular and then translate it to whatever language our students want. Instead, the method arises truly from the perception and comprehension of the learners themselves."

Khru Kham-ai's lessons all come under one central idea, which is to make the students know the importance of morality, and the need to spread knowledge. He doesn't mentor his apprentices to become masters of craft, but to be teachers. When they are teachers, what follows is an unlimited dispersal of knowledge.

"One piece of work contains two things – knowledge about the art, and morality. This is not just a teaching job, it is the work of sculpting people. I consider the distribution of knowledge as the most precious thing I can be involved in." →

My belief is that we have to work hard first, and then things like godly gifts will follow.

ผลงานมากมายของครูคำอ้ายในศูนย์ศิลปะ-ชุมชนเมืองงาว
Several examples of Khru Kham-ai's mastery can be admired at Lampang's Muang Ngaow community centre.

ประติมากรรมช้างในแบบเซอร์เรียลลิสติก และกึ่งเรียลลิสติก ฝีมือครูคำอ้าย
Surrealistic as well as realistic depictions of animal and human form, from the hands of Craftsman Kham-ai Dejuangta.

→ Khru Kham-ai has carved and sculpted a wide range of works which currently adorn several public places throughout northern Thailand. His works are about mother nature, emotions, local ways of thinking, and about elephants. Examples of his masterpieces include the gables of Hor Kham at the Mae Fah Luang Royal Farm Project in Chiang Rai, the doors and windows at Hua Wiang temple in Nan province.

“Wood sculpting, for me, is about creating lives. It is an aspiration of life. It makes, and watches lives happen, flourish, and grow old. What I am doing is to create imagination, using emotional impact from the things around us – the struggle, the fight, and the longing for love. We wood sculptors make use of these emotions and imagination to make our work. I don’t want to call it an ‘inspiration’, but it’s a precious gift of life that teaches us to work systematically and to always have an awareness of ourselves. Each piece of work can be a reflection of our lives. We look at our work and we know immediately what we were thinking and what our feelings were at the time.”

Khru Kham-ai’s latest project is the establishment of a “Local Handicraft Promotion Centre”. The centre, sponsored by the Department of Non-Formal Education, Ministry of Education, intends to make available Khru Kham-ai’s half-century of

I consider the distribution of knowledge as the most precious thing.

accumulated knowledge to people who are interested in the art of wood sculpting, and to encourage people to become wood sculptors, as this could prove to be their tool of trade, thereby earning a livelihood for themselves and their families. Khru Kham-ai's dream is to elevate the quality of lives of wood sculpting artists. This project aims to eradicate what the master has realised are the difficulties and hardship that sculptors go through, as if they were unskilled labourers in industrial factories. He believes that artists – in any domain – should be treated with respect.

“I've seen that many of our fellow artists in Chiang Mai have good skills but live the life of an unskilled labourer who has no thought, no initiative and no creativity. They are just a bunch of robots who make things according to what they are programmed to do. They look perfectly okay in front of tourists but who knows about their lives after that, when they go home in the evening? This makes me very sad. I just hope that the centre – and many more that will be launched – will be able to do something about this, such as encouraging a grouping of skilled artists, supporting them to work within the limits of their hometown, supporting them with self-esteem and positive thinking.”

Today, at the age of 68, Khru Kham-ai is an accomplished master who has dedicated his life to working for the ideas he cherishes. He still has much to do as the centre's founder and teacher, in instructing the next generation. Standing firm on his motto, “To Work is to Aspire,” Khru Kham-ai happily continues his life's work of “sculpting people” out of wood, to spread knowledge of his beloved art in his homeland for generations to come. ◆

บ้านช้างหลวง ศูนย์ศิลปะชุมชนเมืองงาว จังหวัดลำปาง
Ban Jang Luang - Muang Ngaow community centre for wood-carving,
in Lampang.

เทศกาลหัตถศิลป์ และงานควิลท์ 2013

ณ ศูนย์แสดงสินค้าและนิทรรศการ Adelaide Event & Exhibition Centre แอดิเลด ประเทศออสเตรเลีย

7-10 พฤศจิกายน 2556

เทศกาล Adelaide Craft & Quilt Fair 2013 เป็นอีกหนึ่งงานยิ่งใหญ่แห่งดินแดนใจที่หลายๆ คนตั้งตาคอย เพราะไม่เพียงแต่เป็นเทศกาลที่รวบรวมผลงานหัตถศิลป์และงานผ้าควิลท์จากช่างฝีมือชั้นเยี่ยมทั่วประเทศ มาจัดแสดงให้ได้ช้อปกันอย่างจุใจเท่านั้น ตลอดระยะเวลา 4 วันของการจัดงานคอนกรีตศิลป์ยังจะได้สัมผัสและเติมอิมเมจกับนิทรรศการจากศิลปินชื่อดังอย่าง Loani Prior เจ้าของพ็อคเก็ตบุ๊ค "How Tea Cosies Changed the World" ผลงานสร้างแรงบันดาลใจก่อนจะมาเป็นหนังสือเล่มนี้ ส่วนใครที่ต้องการทดสอบฝีมือด้านศิลปะของตัวเอง ภายในงานก็มีเวิร์คช็อปมากมาย ที่ให้ได้ลองทำและเรียนรู้ แดมได้นำผลงานที่ไม่เหมือนใครไปอวดคนที่บ้านได้อีกด้วย

สนใจชมข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.craftevents.com.au

Adelaide Craft & Quilt Fair 2013

Venue: Adelaide Event & Exhibition Centre, Wayville, Australia

7-10 November 2013

Bringing together craft specialists from all over Australia, Adelaide Craft & Quilt Fair 2013 is one of the biggest craft events Down Under.

A four-day fair features exclusive displays of crafts, quilts, beading, embroidery, patchwork, scrapbooking, sewing, knitting, and thousands of unique craft supplies – all under one roof.

Among many highlighted activities at the fair are an inspiring exhibition by renowned knitting artist Loani Prior, the author of "How Tea Cosies Changed the World"; make-and-take workshops, and an exhibition entitled "Hearts and Flowers" which showcases the creation of innovative textiles using crocheting, knitting, stitch and felting techniques.

For more information about the fair, visit www.craftevents.com.au

National Crafts & Design Fair 2013

เทศกาลงานหัตถศิลป์และดีไซน์แห่งไอร์แลนด์ “National Crafts and Design Fair 2013”

ณ The Royal Dublin Society, RDS Main Hall, Merrion Road, Ballsbridge,
กรุงดับลิน, สาธารณรัฐไอร์แลนด์

4-8 ธันวาคม 2556

นับเป็นอีกหนึ่งเทศกาลที่รวบรวมงานฝีมือและสินค้าดีไซน์ไว้มากมายและครบครันที่สุดของประเทศไทย สำหรับปีนี้ National Crafts and Design Fair เทศกาลหัตถศิลป์ประจำปีของไอร์แลนด์ก็ไม่ได้ทำให้เหล่าผู้ชื่นชอบงานหัตถศิลป์ผิดหวัง จากการตอบรับเข้าร่วมงานของเหล่าดีไซน์เนอร์ ช่างศิลป์ และศิลปินชั้นแนวหน้ากว่า 500 ราย นอกจากเข้าชมจะได้มีโอกาสเลือกซื้อของขวัญตกแต่งคริสต์มาส สินค้าคุณภาพและของดีไซน์เก๋แล้ว ยังจะได้สัมผัสกับอาหารรสเลิศสไตล์ไอริช จากกว่า 100 ร้านค้าด้วย

สนใจชมข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.nationalcraftsfair.ie

National Crafts and Design Fair 2013

Venue: The Royal Dublin Society, Merrion Road, Ballsbridge, Dublin, Ireland

4-8 December 2013

Ireland's premier celebration of crafts is on its way. And this year, thousands of shopaholics and crafts lovers will once again relish the best taste of thousands of unique gifts from across the country. Organized annually at The Royal Dublin Society, National Crafts & Design Fair is a perfect venue to browse and shop the splendid works of more than 500 designers, artisans, and craftsmen. Also highlighted is a spectacular Christmas Food Emporium featuring over 100 artisan food producers offering tasty treats of finest Irish cuisine.

Visit www.nationalcraftsfair.ie for further information about the fair.

เทศกาลงานหัตถกรรม เมืองเวอร์จิเนีย Sugarloaf Crafts Festival

ณ ศูนย์แสดงสินค้า Dulles Expo Center, เมือง Chantilly,
รัฐเวอร์จิเนีย, ประเทศสหรัฐอเมริกา

13-15 ธันวาคม 2556

เทศกาล Sugarloaf Crafts Festival ซึ่งจัดขึ้น ณ รัฐต่างๆ
ทั่วสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นแมรี่แลนด์ นิวเจอร์ซีย์
เพนซิลวาเนีย รวมถึงเวอร์จิเนีย นั้น ไม่เพียงมีชื่อเสียง
และยิ่งใหญ่ระดับประเทศเท่านั้น แต่ถือเป็นงานแสดง
สินค้าหัตถกรรมระดับสากลที่ทั่วโลกจับตามองและ
งานที่จะจัดขึ้น ณ ศูนย์แสดงสินค้า Dulles Expo Center
ระหว่างวันที่ 13-15 ธันวาคมนี้ ก็ยังคงดึงดูดศิลปิน
จากทั่วสารทิศกว่า 300 ราย ให้เข้าร่วมจัดแสดงผลงาน
สร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องปั้นดินเผา งานปั้น ศิลปะแกะ
เครื่องเพชรพลอย สินค้าแฟชั่น ของตกแต่งบ้านและสวน
ไปจนถึงภาพถ่ายที่จะสร้างทั้งไอเดียและแรงบันดาลใจ

นอกจากการนำเสนอผลงานของศิลปินชื่อดังระดับ
ประเทศแล้ว เทศกาลนี้ยังเปิดโอกาสให้กับศิลปินเลือดใหม่
ให้ได้โชว์ผลงานและครองใจผู้ชม ส่วนคอศิลปิน
ก็จะได้เสพงานศิลป์ผ่านการสาธิตและเวิร์คช็อปมากมาย
อาทิ การสาธิตทำเครื่องปั้นดินเผา งานกลึงไม้ งานกลึงโลหะ
และการสร้างสรรค์เฟอร์นิเจอร์โอเดียนแหวกแนว เป็นต้น
สนใจชมข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.sugarloafcrafts.com

Sugarloaf Crafts Festival Virginia

Venue: Dulles Expo Center, Chantilly,
Virginia, USA

13-15 December 2013

Taking place at Dulles Expo
Center in Virginia from
December 13-15 this year,
Sugarloaf Crafts Festival
Virginia is recognized as one
of the nation's best and
largest shows of its kind.

More than 300 top artisans from across the United States
will be in attendance to showcase their unique creations
in pottery, sculpture, glass, jewelry, fashion, home décor,
furniture and home accessories, items for the garden,
and photography. In addition to these top names, the fair
will also introduce new and emerging artists who are
showcasing the latest trends in handmade fashion and
accessories, statement jewelry and fine art.

Last but not least, the Sugarloaf Crafts Festival Virginia
also features interactive demonstrations by master
craftsmen, workshops in pottery making, wood turning,
metal spinning and the making of fantasy furniture,
to name but a few.

Click www.sugarloafcrafts.com for more details.

ศ.ศ.ป. นำศิลปหัตถกรรมไทยระดับสากล ร่วมอวดโฉมในงาน Maison et Objet 2013

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมสำหรับงาน Maison et Objet ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เป็นหนึ่งโครงการที่ ศ.ศ.ป. ได้ดำเนินงานมาอย่างต่อเนื่องเป็นปีที่ 3 โดยในปีนี้ได้มีการจัดแสดง ระหว่างวันที่ 6-10 กันยายน ที่ผ่านมา ตามแนวคิดหลักในการนำเสนองานเอกลักษณ์และภูมิปัญญาไทย สู่ตลาดต่างประเทศซึ่งเน้นการสร้างสรรค์รูปแบบการใช้งาน การตกแต่งที่ร่วมสมัย และตรงกับแนวโน้ม ความต้องการในตลาดต่างประเทศโดยเฉพาะตลาดยุโรป ซึ่งถือเป็นผู้นำเทรนด์การตกแต่งบ้าน ในตลาดโลกปัจจุบัน

แรงบันดาลใจของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิด “Very Thai” ของคุณเพลินจันทร์ วิทยุรัตน์ นักออกแบบในโครงการฯ มาจากงานสถาปัตยกรรมไทย งานศิลปะและองค์ประกอบต่างๆ อันเป็นเอกลักษณ์ ที่พบเห็นภายในวัดของไทย เช่น เสาของศาลาวัด งานศิลปะในโบสถ์ โมเสกของผนัง หรือแม้แต่รูปทรงของเจดีย์ ล้วนนำมาใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ ผสมผสานกับเทคนิคที่สะท้อนการเป็นช่างฝีมือผู้ชำนาญในแขนงต่างๆ ด้วยความประณีตอย่างไทย เช่น กลุ่มผ้าทออีสานพลัดถิ่น กลุ่มงานปักผ้าอัลเอียติซอม กลุ่มงานเครื่องปั้นวังน้ำเขียว กลุ่มเขียนลายฮ่วมเขียนศิลป์ กลุ่มจักสานกรกตเพชรบุรี และกลุ่มผลิตผ้าธรรมชาติ เป็นต้น ประกอบเป็นผลิตภัณฑ์แต่ละชิ้นงาน

ประเภทของสินค้าและวัสดุที่จะนำไปจัดแสดงในงาน รวมทั้งสิ้น 50 รายการ ใน 4 กลุ่มหลัก ได้แก่

1. ประเภทผ้า ประกอบด้วย ปลอกหมอน หมอนสามเหลี่ยมและพรม
2. ประเภทงานประติมากรรมตกแต่งผนัง อาทิ ประติมากรรมผ้าติดผนัง ประติมากรรมผ้าทอ (Kilim Wall Art) ประติมากรรมโลหะติดผนัง และประติมากรรมจักสานติดผนัง
3. ประเภทงานตกแต่งบ้านทั่วไป ประกอบด้วย โคมไฟแก้ว ถาดไม้ โคมไฟตั้งพื้นโลหะ โคมไฟไม้ไฟ เซิงเทียนโลหะ แจกัน ถ้วยแก้ว และถาดไม้โลหะ
4. ประเภทเฟอร์นิเจอร์ ประกอบด้วย ม้านั่งไม้ โต๊ะ และโต๊ะกาแฟ

ศ.ศ.ป. คาดหวังผลสำเร็จทั้งในด้านการแสดงศักยภาพงานออกแบบสำหรับผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมไทยเพื่อให้ตลาดโลกยอมรับ อีกทั้ง ยังเป็นการกระตุ้นคนในสังคมให้หันมาเห็นคุณค่างานฝีมือไทย ใส่ใจอนุรักษ์ และร่วมสืบสานงานศิลปหัตถกรรมไทยจากรุ่นสู่รุ่นสืบไป รวมทั้งให้รู้จักใช้คุณค่าเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์ ทั้งในการดำรงอาชีพ มีโอกาสเพิ่มรายได้เข้าสู่ครัวเรือน ยกกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ซึ่งตอบเจตยบบาทหลักของ ศ.ศ.ป. ในการต่อยอดงานศิลปหัตถกรรมไทย ให้เป็นที่รู้จัก และได้รับการยอมรับจากทั้งในและต่างประเทศ

SACICT Showcases Exquisite Arts and Crafts at Maison et Objet 2013

Bringing Thailand's unique handicrafts to the keen eyes of the world, the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT) once again took part in one of the world's most celebrated home fashion trade shows, the Maison et Objet 2013 in Paris. This marked the third consecutive year of its exciting participation.

Showing her incredible talent through the “Very Thai” collection, Ploenchana Vinyaratn successfully drew inspiration from the country's much-admired architecture and arts, incorporating it with the old-school talent of skilful craftspeople. The collection comprised 50 pieces under four main categories of products:

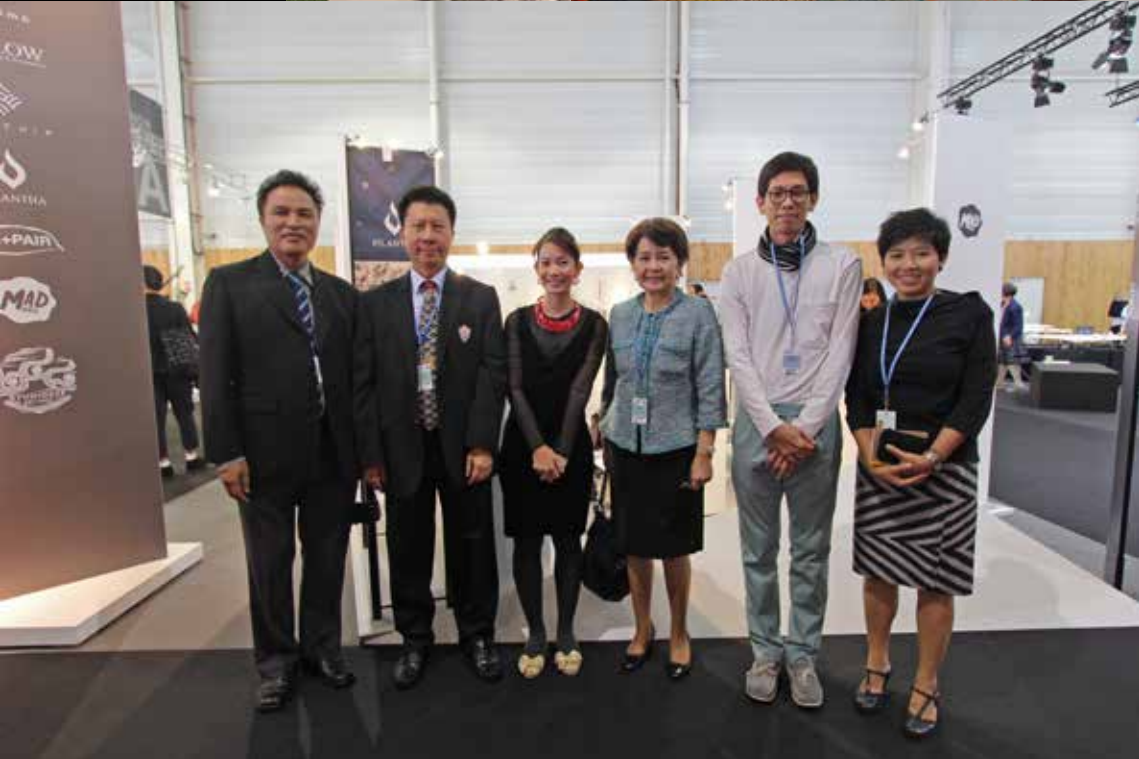
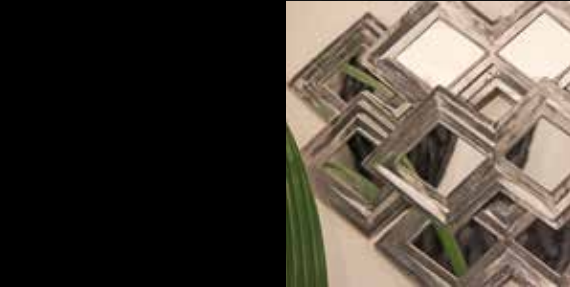
Textile works: pillow cases, triangular backrests and carpets.

Wall art and wall sculptures: wall textiles, Kilim wall art, metal wall art, and woven works.

Home decorative items: lamp shades of glass and bamboo, wooden trays, metal candlesticks, vases, goblets and metal trays.

Furniture: wooden benches, tables, and coffee tables.

In brief, the five-day event not only provided a great opportunity for Thailand's handicrafts to shine on the international stage, but also served as an eye-opener for Thai people and deepened their appreciation for the Kingdom's invaluable heritage of arts and crafts.

SACICT เข้าร่วมงาน Thailand Festival ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ศ.ศ.ป. ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมงาน Thailand Festival จัดขึ้นโดยกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งดำเนินงานโดยสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ กรุงปารีส ร่วมกับเทศบาลกรุงปารีส ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจของไทยในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ณ ลาน Esplanade du Trocadero ระหว่างวันที่ 5-8 กันยายนที่ผ่านมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศไทยในการผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางด้านต่างๆ ของโลก อาทิ ด้านอาหาร ศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และสินค้าในครัวเรือน

ภายในคูหาของ ศ.ศ.ป. มีกิจกรรมหลากหลาย ประกอบด้วย

1. การเผยแพร่พระราชกรณียกิจของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมและงานหัตถศิลป์ของชาติในการฟื้นฟูการแสดงโขน
2. การจัดแสดงนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ กับการทรงงานด้านศิลปาชีพเพื่อช่วยเหลือราษฎรให้มีรายได้เสริม

ศ.ศ.ป. ได้เรียนเชิญ ดร.อนุชา ทิรคานนท์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการจัดการแสดงโขนพระราชทานในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เป็นที่ปรึกษาโครงการฯ ในการจัดแสดงและร่วมเดินทางไปถ่ายทอดเรื่องราวผ่านล่ามสามภาษา และประชาสัมพันธ์ให้ผู้เข้าร่วมงานได้รับทราบ ในโอกาสนี้ผู้ที่สนใจต่างก็ได้รับชมการแสดงโขนเฉลิมพระเกียรติในชุดต่างๆ ผ่านทางจอ LCD อย่างเพลิดเพลิน

3. การประดิษฐ์ชิ้นงานศิลปหัตถกรรมไทย คือการวาดภาพและระบายสีหัวโขนลงบนกระเป๋าดิบที่มีโลโก้ ศ.ศ.ป. ด้วยตนเองเป็นของที่ระลึกนำกลับไปใช้ร่วมเผยแพร่งานศิลปหัตถกรรมไทย
4. การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพและศิลปหัตถกรรมไทยประเภทของที่ระลึกที่เกี่ยวกับงานโขน และผลิตภัณฑ์โดยฝีมือชาวเขา จากร้านพิพิธภัณฑ์ผ้าในหอระฆังพิพิธภัณฑ์

ทั้งนี้ ชาวฝรั่งเศสยังให้ความสนใจนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพราะภายในคูหาได้จัดฉายวิดีโอ "โต๊ะทรงงาน" ซึ่งเป็นเรื่องราวการทรงงานในคราวเสด็จเยี่ยมราษฎรในภูมิภาคต่างๆ พระมหากรุณาธิคุณในการพระราชทานอาชีพเสริมและรายได้เพิ่มเติมจากการเป็นสมาชิกโครงการศิลปาชีพ นอกจากนี้ ยังได้จัดแสดงผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพ อาทิ กระเป๋าย่านลิเภา ไม้ไผ่ลายขีด เซรามิกดอกบัว และผลิตภัณฑ์ชาวเขา เป็นต้น

ในงานยังมีการประชาสัมพันธ์บทบาทและหน้าที่ของ ศ.ศ.ป. ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นในตลาดต่างประเทศ โดยการแจกพับดของที่ระลึกด้านหนึ่งเป็นรูปอาคาร ศ.ศ.ป. www.sacict.net อีกด้านเป็นรูปหอไอเฟลจัดทำเป็น 2 ภาษา เพื่อให้ผู้เข้าร่วมงานนำไปเผยแพร่ต่อไป

SACICT Takes Part in Thailand Festival in Paris

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT) was invited by the Department of International Trade Promotion, Ministry of Commerce, to take part in the "Thailand Festival" which took place at Esplanade du Trocadero in the French capital during September 5-8, 2013. The event served to promote Thailand's exceptional image as the hub of divine cuisine, unique arts and culture, a beautiful tourism destination, and the international sourcing hub of quality products.

SACICT staged a grand exhibition featuring four themes, namely: Her Majesty the Queen and her untiring efforts in the conservation of arts and crafts, with a focus on Khon art; Her Majesty the Queen and the SUPPORT Foundation; a DIY section, and a sales section for Thai products as well as hilltribe crafts. Visitors showed great interest in the exhibition honouring Her Majesty the Queen's sincere patronage of the arts. They also enjoyed the nation's heritage Khon through the exhibition as well as performances projected on LCD screens, as did they revel in the displays of Khon mask painting, Yan Lipao basketry, bamboo basketry, ceramic work, and tribal handicrafts.

And in order to further promote the good name of SACICT to a wider public, souvenir fans were distributed free; the fans featured the Eiffel Tower on one side and SACICT headquarters in Ayutthaya on the other.

เรื่อง ภูมิ พิณจรัส ภาพ วรศ กุสุจรัส/ศิริพัชร วลัยพัชรา

พลังของชุมชน ผลิตผลของธรรมชาติ

ที่ตรงนี้เมื่อราว 80 ปีที่แล้ว คนรุ่นปู่ย่าตายายของเรา เคยพายเรือพ่วง เรือโยง จากสวนริมฝั่งสมุทรปราการ มาขึ้นฝั่งกรุงเทพฯ ทำการค้าขายกันอย่างคึกคัก เรียกกันว่า ตลาดน้ำคลองเวตเรือบิน (บริเวณท่าเรือคลองเตยในปัจจุบัน) ณ วันนี้ ฝั่งสมุทรปราการที่เป็นที่ตั้งของ “ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง” สถานที่ท่องเที่ยวสุดฮอต ต้อนรับนักท่องเที่ยวถึงกว่า 60,000 คน ต่อสัปดาห์ สร้างรายได้ให้กับชุมชนถึงสัปดาห์ละ 2,000,000 กว่าบาท ทั้งที่เปิดเฉพาะแค่วันเสาร์และอาทิตย์เท่านั้น

“เราทำตลาดบางน้ำผึ้งขึ้นเพื่อเป็นของขวัญให้ปู่ย่าตายาย อนุรักษ์ของดีของเราไว้ เพื่อให้เห็นว่าลูกหลานยังคิดถึงอนุรักษ์ ให้เห็นภาพว่าเราเคยมีอยู่ดั้งเดิมตั้งแต่อดีต”

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ คุณสนาเนาว์ รัตมิตต์ กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

ตลาดบางน้ำผึ้ง เปิดครั้งแรกเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2546 โดดเด่นที่ยังคง ความเป็นธรรมชาติไว้อย่างเต็มเปี่ยม รายล้อมด้วยบรรยากาศความงดงามของสวน และท้องร่อง สินค้าที่จำหน่ายราคาเป็นกันเอง

หลังจากความวุ่นวายในเมืองหลวง ตลาดบางน้ำผึ้งนับว่าอยู่แค่เอื้อม การเดินทาง ไปยังตลาดน้ำแห่งนี้ สามารถขับรถยนต์ลงทางด่วนพระราม 9 ไปตามถนนสุขสวัสดิ์ เลี้ยวซ้ายไปพระประแดง เมื่อผ่านใต้สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม จึงเลี้ยวขวาไปบางกอบัว แล้วข้ามสะพาน จากนั้นตรงไปอีกประมาณ 4 กิโลเมตรก็จะถึงทางเข้าวัดบางน้ำผึ้งใน จากจุดดังกล่าวเลี้ยวขวาเข้าไปอีกประมาณ 600 เมตร ก็จะถึงที่หมาย →

ความงาม และเสน่ห์เหมือนอดีตของกรุงเทพฯ
ที่ผูกพันกับเรือ และคลองยังคงพบเห็นได้ที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง
The past comes alive in all its green glory at Bangnamphueng Floating Market.

ผลผลิตและสินค้าต่างๆ ของชุมชนบางน้ำผึ้ง ทั้งการเพาะกล้วยไม้ งานหัตถกรรม ถูกนำมาวางจำหน่ายกลายเป็นรายได้ให้คนในชุมชน

From plants and orchids to handicrafts and playthings, Bangnamphueng Market offers a vast array of goods.

→ หากจะย้อนกล่าวถึงที่มาของการจัดตั้งตลาดน้ำ คงต้องย้อนไปเมื่อปี 2540 ซึ่งเกิดวิกฤติเศรษฐกิจทั่วประเทศ ผู้นำชาวบ้านกับองค์การบริหารส่วนตำบลร่วมกันคิดแก้ไขปัญหาการตกงานอันเกิดจากวิกฤติดังกล่าว จึงคิดทำสวนเกษตร ปลูกผัก ปลูกผลไม้ อาทิ มะม่วงน้ำดอกไม้ และพืชผักล้มลุก ทว่าเมื่อปลูกแล้วไม่มีที่จำหน่ายผลผลิต จึงคิดแก้ไขปัญหาเรื่องการตลาด ณ เวลานั้นเองก็ได้คิดเอางานผลิตภัณฑ์โอท็อปซึ่งชุมชนภาคภูมิใจอยู่แล้ว ออกมาจำหน่ายในรูปแบบของตลาดน้ำ

ที่นายก้องเป็นอยู่อย่างนี้ก็ คือ ตลาดแห่งนี้ก่อตั้งขึ้น โดยผ่านเวทีประชาคมของชาวบ้านทั้ง 11 หมู่บ้านของตำบลบางน้ำผึ้ง โดยที่ตั้งของตลาดเป็นที่ของเอกชนที่ยกให้จัดตั้งตลาดได้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ บ่งบอกถึงความสามัคคีและความเข้มแข็งของชุมชน

คอลัมน์ Have a Good Trip ใน SACICT Living Thai เล่มนี้ จึงไม่พลาดที่จะนำเสนอตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง แหล่งท่องเที่ยวชั้นดีที่มีงานหัตถกรรมชั้นเลิศจำหน่ายงานหัตถกรรมแต่ละชิ้นล้วนบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ท้องถิ่นได้อย่างดีเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์จากลูกตีนเป็ด ดอกไม้เกล็ดปลา รูปหอมสมุนไพร ไปจนถึงลูกประคบ ซึ่งล้วนเป็นสินค้าโอท็อประดับ 4-5 ดาว

ต้นตีนเป็ดซึ่งเป็นแหล่งวัตถุดิบของการสร้างสรรค์งานหัตถกรรมของที่นี่ สามารถหาเก็บได้โดยทั่วไปในชุมชน ต้นตีนเป็ดเป็นพืชริมน้ำ ดอกมีกลิ่นหอม โดยปกติแล้วจะปลูกไว้เพื่อจัดสวน ทำหน้าที่เป็นไม้ดอกไม้ประดับ แต่ก็มีการขึ้นเองตามธรรมชาติอยู่มาก ที่ชุมชนยังมีนโยบายลดภาวะโลกร้อนด้วยการปลูกต้นตีนเป็ดด้วยเช่นกัน

บางน้ำผึ้งเป็นตลาดขนาดเล็ก ทางชุมชนและอบต.เองก็อยากจะรักษาบรรยากาศเช่นนี้ไว้ ปัจจุบันมีร้านค้าทั้งหมดประมาณ 400 กว่าร้านค้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นของคนในพื้นที่ทั้งหมด ที่น่าชื่นชมคือที่นี่ไม่มีการแข่งแฉง สินค้าต้องเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำเองเท่านั้น ไม่ใช่รับมาจากที่อื่น เมื่อได้คุยกับท่านนายกฯ อบต. จึงทราบว่าที่นี่มีกฎเกณฑ์

ที่นายก้องเป็นอยู่อย่างนี้ก็ คือ ตลาดแห่งนี้ก่อตั้งขึ้น โดยผ่านเวทีประชาคมของชาวบ้านทั้ง 11 หมู่บ้านของตำบลบางน้ำผึ้ง โดยที่ตั้งของตลาดเป็นที่ของเอกชนที่ยกให้จัดตั้งตลาดได้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ บ่งบอกถึงความสามัคคีและความเข้มแข็งของชุมชน

สำเนา รัตภักดิ์

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)

Samnao Rasmithat, chief of Bangnamphueng's Tambon Administration Organization (TAO).

ที่เครื่องครัดพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นการจัดฝึกอบรม ผู้จำหน่ายร้านค้าต่างๆ สองสัปดาห์หรืออื่นๆ

“...ใครทำผิดเกิน 3 ครั้งโดนไล่ออก ใครมาสาย เกินกว่าเจ็ดโมงครึ่งโดนปรับ 100 บาท ใครแต่งตัวไม่เรียบร้อยโดนปรับ 100 บาท หรือถ้าไซโคกันเองว่าร้านไหน อร่อยไม่อร่อยก็โดนไล่ออก นอกจากนี้เรายังสร้างแบรนด์ของตัวเองขึ้นมา เช่น การใส่เสื้อ วันเสาร์ใส่เสื้อสีชมพู วันอาทิตย์ใส่เสื้อสีฟ้า เอกลักษณ์ของเราเกิดขึ้นมาว่านี่คือตลาดบางน้ำผึ้ง” คุณสำเนาภิกล่าว

ด้วยยังคงความเชี่ยวชาญของเรือกวสวนและปาชายเลน ที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้งและชุมชนโดยรอบจึงเปรียบเสมือน ดั่งปอดและลมหายใจแหล่งสำคัญของชาวกรุง ผู้มาเยือนสามารถท่องเที่ยวชมชมชนโดยจักรยาน ให้มีทัศนคติที่น้อย นำเที่ยว เรียนรู้ประเพณีชาติหรือป่าเกษตรชาวบ้าน หรือจะทำกิจกรรมปลูกป่าลำพู ป่าจากรอบๆ ชายฝั่ง หรือใครที่สนใจกลุ่มอาชีพใดเป็นพิเศษ เช่นการทำสบู่ จักสานทางมะพร้าว ทำหมวก ระบายสีผ้าบาติก ทำผลิตภัณฑ์ลูกตีนเป็ด ก็มาเรียนหรือมาฝึกงานได้ ปัจจุบันมีโฮมสเตย์ 12 หลัง ท่ามกลางบรรยากาศที่สงบเงียบและยังมีสิ่งห้อยให้ดูอีกด้วย

เหล่านี้จึงนับว่าบางน้ำผึ้งเป็นแหล่งเรียนรู้ในหลากหลายด้าน ไม่ได้เป็นเพียงตลาดขายของ แต่ยกระดับและมีบทบาทในฐานะแหล่งท่องเที่ยวเชิงเรียนรู้ ตลาดน้ำบางน้ำผึ้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวตามมาตรฐาน อันเครื่องครัดเข้มงวดของกรรมการท่องเที่ยว **กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา** โดยหน่วยงานดังกล่าวได้ยื่นมือเข้ามาช่วยโปรโมท โดยการจับมือกันไปจัดแสดงสินค้า ณ สถานที่ต่างๆ ช่วยจัดโรดโชว์ จัดสรรงบประมาณช่วยเหลือในเรื่องการจัดงานแถลงข่าวหรืองานอีเวนท์ต่างๆ →

สินค้าทุกอย่างที่ตลาดบางน้ำผึ้ง ต้องมาจากชุมชนบางน้ำผึ้งทำกันเองเท่านั้น
Only goods produced by the Bangnamphueng community can be sold at this weekend market.

→ นอกจากความพร้อมเป็นอย่างมากในฐานะแหล่งท่องเที่ยวเชิงเรียนรู้ ทางชุมชน และอบต.ยังให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการดูแลเอาใจใส่นักท่องเที่ยว มีบริการต่างๆ ที่ช่วยสร้างความประทับใจยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นบริการรถไฟฟ้ารับส่งฟรี บริการรถตุ๋มตุ๋ม อีกข้อที่ให้ความสำคัญและเป็นเป้าหมายหลักต่อจากนี้เป็นต้นไปก็คือการดูแลใส่ใจสิ่งแวดล้อม มีการระดมประชาชนชาวบ้านกลุ่มเกษตรพอเพียง มาช่วยกันดูแลเรื่องการรักษาธรรมชาติ

“เรามีการคัดแยกขยะ เศษอาหารก็นำไปทำน้ำจุลินทรีย์ น้ำอีเอ็ม บางคนก็เอาไปเลี้ยงปลา เศษอาหารเปียกที่นี้จะไม่ทิ้งลงคลองเด็ดขาด เรามีถึงบ่อบำบัดถังดักไขมัน หมักแล้วนำมาใช้หมุนเวียนกันไปในพื้นที่ในครัวเรือน ไม่ต้องไปซื้อปุ๋ยคอก ปุ๋ยหมัก ในตลาดน้ำเราก็มีจุดล้างจานให้ ไม่ให้ล้างกันสะเปะสะปะ เสร็จแล้วต้องกรองน้ำ พอไขมันตกผลึกเยอะเราก็มีเจ้าหน้าที่ช้อนไปฝังกลบให้”

“รักษาธรรมชาติให้ดี อะไรที่ดีก็คงไว้” นายกอบต.คนเก่งกล่าวถึงพันธกิจที่ต้องทำนับจากนี้ต่อไป

อีกปรัชญาที่ทุกคนในชุมชนยึดถือมาตลอดก็คือ “เดินตามรอยพ่อ”

“พ่อสอนอะไรเก็บมาคิด ประชาชนที่นี่เก็บมาทำ พ่อสอนในเรื่องสิ่งดีๆ ทุกวันที่ 5 ธันวาคม เราก็จัดจำมนั่งปรึกษาแล้วนำมาปฏิบัติกัน ตลาดบางน้ำผึ้งโด่งดังได้

เพราะเราไม่เห็นแก่ตัว เราเดินตามรอยพ่อสอนตลอดเวลา นี่คือข้อดีของคนบางน้ำผึ้ง เราปลอบปล้ำ และยินดีสอนกันและกันว่าทุกวันนี้ในหลวงไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยเลย ท่านทรงงานทั้งประเทศ แล้วเราเป็นคนตำบลเล็กๆ เราจะบ่นว่าเหนื่อยทำไม ดูตัวอย่างพ่อสิ... พุดแบบนี้แล้วเขาก็หายเหนื่อยกัน” ภารกิจ “ตลาดบางน้ำผึ้ง” เป็นจริงได้อย่างงดงาม เพราะอบต.และคนในชุมชนกว่า 5,000 คน มีพื้นที่ยิ่งใหญ่ร่วมกัน...และจับมือเดินตามฝันไปด้วยกัน

ตรวจสอบบริษัททัวร์ที่ได้รับใบอนุญาตหรือขึ้นทะเบียนถูกต้องกับกรมการท่องเที่ยวในเว็บไซต์ของกรมการท่องเที่ยว www.tourism.go.th หรือจะสอบถามที่ Call Center 02 401 1111 ของกรมการท่องเที่ยว ได้ตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยและเป็นธรรม

“กรมการท่องเที่ยว ห่วงใย ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยและเป็นธรรม”

Story Poom Panejorn Photos Varis Kusujarit/Sirapat Valaiphatchra

Bangnamphueng Market: Much Future in the Past

Some eighty years ago, a generation of our forefathers would regularly sail on tugboats and rowboats from the Samut Prakan side of the Chao Phraya River up to Bangkok on the other bank, to trade in barter goods. This point of commercial contact was known as the Floating Market of Klong Khet Rua Bin (the present-day port of Klongtoey).

Today, the rural orchards along the Samut Prakan bank have been transformed into an identical picture of the past, with its replica floating market at Bangnamphueng attracting more than 60,000 visitors and generating more than 2 million baht for the village each week, despite its very limited commercial hours of only Saturdays and Sundays.

"We've made the Bangnamphueng Market as a gift to our grandfathers. We've chosen to preserve all the pleasures of the past, to show today's children what existed in days gone by," says Samnao Rasmithat, chief of the Bangnamphueng tambon (sub-district) administration organisation. →

→ Bangnamphueng Market was established on February 28, 2003. The uniqueness of this market is that it perfectly maintains all the archaic beauty of its greenery.

From the hectic rush of the metropolis, Bangnamphueng Market is considered very close to the city centre. From Dao Khanong expressway downramp, one drives along the road to Suksawat before turning left towards Phra Pradaeng. Under the Industrial Ring Road bridge, one turn right to Kor Bua. Cross the bridge, and then go straight for another four kilometres before entering Wat Bangnamphueng Nai temple; the market is located some 600 metres from the temple's entrance.

The idea for the establishment of Bangnamphueng Market had its roots in the wake of the 1997 economic crisis. The tambon administration organization, or TAO, joined hands with the villagers in deciding to grow fruits and vegetables for sale. However, there was no supporting market to display and sell the harvested goods. The idea for a market then followed, with its first function being the selling of OTOP (One Tambon One Product) goods from the village, in the form of a floating market.

It was indeed a proud moment when plans for the market were agreed on by all 11 village communities of the sub-district. The land on which the market stands is a private plot whose owner granted permission for its use by the market's management, without charging any money – a sure sign of communal unity and harmony if ever there was one.

Today, Bangnamphueng Market is a centre for high craft. Each piece of handicraft sold at this market is a proud testament of the community's prowess and skill: goods sold here include products made from cerbera seeds, flowers made from fish scales, herbal incense sticks and massage balls. All are 4-star and 5-star OTOP products, the pride of the community.

The cerbera seed plays a central role in this handicraft village and can be found in abundance in this community. The cerbera tree is a hybrid plant. It can survive on land and in water, and its fragrant flowers are ideal for decorative purposes.

The Bangnamphueng community also makes use of these trees in its anti-climate change project.

Bangnamphueng Market is a small market having not more than 400 shops in the area, with room to grow. But the community wants it to stay small, and has strict regulations. Almost all the shops in the market are owned by the locals. The most interesting thing about this market is that it does not permit third-party ownership of the booths, which sell only self-made goods. The rules include shop training every two weeks.

"The rules are strict. After three penalties, you have to quit shop. Coming to work after 7:30 a.m. means paying a fine of 100 baht. Improper dress? A fine of 100 baht. If you say bad things about other shops, you are fired. Apart from these rules, we've constituted our own identity, such as the colour of the shirts we all wear – pink on Saturdays, blue on Sundays. This is how we run things at Bangnamphueng Market," explains Samnao, the community's TAO chief. →

The land on which the market stands is a private plot whose owner granted permission for its use without charging any money.

สินค้าของที่ระลึก ผลิตของคนในชุมชนบางน้ำผึ้งทำเองล้วนๆ
Trinkets and souvenirs galore... all hand-crafted by the community's residents.

→ Nestled in the unpolluted greenery of orchards and mangrove forest, the Bangnamphueng community now serves as an oasis of fresh air for the metropolis. Visitors can travel in and around the community on bicycles, with knowledge imparted by smiling tour guides: one learns about the mangrove forest, about reforestation activities and the forest of Nypa palms along the coast. Vocational training is also offered and one can learn how to make soap, weave coconut fronds, make hats, batik dyeing and making products from cerbera seeds. The community also offers 12 places of peaceful homestay accommodation where, with luck, one might get to view the awesome sight of numerous fireflies at night.

It can be said that Bangnamphueng community is, in many ways, a learning centre. Under strict standards set by the Department of Tourism, under the Ministry of Tourism and Sports, the Bangnamphueng community is officially one of the most successful tourist attractions of good standard. The Department of Tourism also joins hands with the community management in its promotion campaigns, by organising roadshows and injecting budgets for the community's promotional campaigns and press events.

With the community's readiness as an educational attraction, the tambon administration organization is also supportive of the community's activities by offering free rides in and out of the community for tourists. Another ongoing project is environment-related, with the help of a Sufficiency Agriculture Group.

"We've started to integrate waste segregation into our community. Waste can be used to produce Effective Micro-organisms (EMs), such as fish food. Wet garbage cannot be thrown into the canal because

our community has a septic tank, and a grease-intercepting tank. Its output can be used as organic fertiliser. In the market, we also have a washing area," says Samnao..

The TAO chief says his life's mission is "to preserve nature; what is already good should best be left unchanged". And the community's philosophy? "To follow in the footsteps of His Majesty."

"It's worth thinking what he has taught us. The brilliant ideas come every fifth of December. We always write it down and adapt to our concept. Bangnamphueng Market has reached this level of success because we're not selfish. The King never says that he is tired and he is always working hard for the good of the whole country. We are just a small sub-district. What should we be complaining about and why?"

"Mission Bangnamphueng" has flowered to this day because the TAO and every single member of the 5,000-strong community work in harmony, hand in hand, following one common dream.

For detailed information, standard and trustworthy tour agencies are a click away on the Internet, as is the **Department of Tourism**. Relevant information is available 24 hours a day at www.tourism.go.th or the **Department of Tourism's Call Centre at Tel: 02 401 1111**. ♦

จากการที่ผมได้เข้าไปเยี่ยมชมศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศนั้น ผมได้รับหนังสือมาเล่มหนึ่งชื่อ Living Thai พร้อมกับไปรษณีย์ที่สวยงามอีก 1 ใบ ผมได้ชมศิลปะแขนงต่างๆ ที่แสดงในศูนย์ ทำให้เกิดความรู้สึกเพลิดเพลิน

ส่วนหนังสือที่ได้มานั้นก็สวยงาม ในหนังสือมีงานหัตถกรรมต่างๆ ที่งดงามมากมายซึ่งมีความเป็นไทย ถึงแม้ราคาอาจจะสูงไปนิดหนึ่ง แต่ถ้าเทียบกับผลงานแล้วถือว่าไม่สูงเลย โดยในภาพรวมแล้ว ผมรู้สึกชอบหนังสือเล่มนี้ครับ แต่อยากให้มีเนื้อหามากกว่านี้หน่อยครับ

นายศุภวัฒน์ อเมงแจ้ง

When I recently visited the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand, I was given a magazine called Living Thai together with a beautiful postcard. I also really enjoyed viewing the different types of arts and crafts on display.

The magazine is indeed very attractive. Within its pages, I found exquisite handicrafts being offered in the Product Showcase column. To me, the merchandise at first seemed rather highly priced, but after considering the quality, I realized the items weren't really expensive at all. Overall, I like this magazine though I wish to see more content.

Mr. Supawat Aim-jang

Living Thai สามารถบอกเล่าเรื่องราวความเป็นมาของสินค้าฝีมือคนไทยได้อย่างสมบูรณ์ การนำเสนอบางชิ้นส่วนมาเล่าประวัติความเป็นมา เมื่ออ่านแล้วทำให้เกิดความรู้ใหม่เพิ่มมากขึ้น เกิดความภาคภูมิใจในฝีมือของคนไทยซึ่งไม่แพ้ชาติใดในโลก

นางสาวพรพิมล เพ็งแก้ว

Living Thai tells the story of Thai-made products so perfectly. The magazine cleverly brings up something and relates its history, which gives you a lot of new knowledge. It also nurtures pride in your heart that Thais are second to none.

Miss Pornpimon Pengkaew

วันนี้คุณสามารถอ่าน SACICT Living Thai ได้ที่ www.sacict.net ต้องการติชมหรือเสนอแนะ กรุณาส่งจดหมาย หรือข้อเสนอแนะที่ กองบรรณาธิการ บริษัท พีเจเอ จำกัด 23/18 ซ.ร่วมฤดี ถ.เพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 หรือ e-mail: sacict.thai@gmail.com ความคิดเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาปรับปรุงในการจัดทำต่อไป เจ้าของจดหมายหรือข้อเสนอแนะที่ได้รับการจัดพิมพ์จะได้รับของที่ระลึกจาก ศ.ศ.ป.

Interested readers may now peruse SACICT Living Thai online at www.sacict.net and are welcome to send in suggestions and comments to: SACICT Living Thai, Editorial Department, Feature Co., Ltd., 23/18 Soi Ruam Rudee, Ploenchit Road, Lumpini, Pathumwan District, Bangkok 10330. Or e-mail to: sacict.thai@gmail.com.

* ขอสงวนสิทธิ์ในการคัดเลือกหรือเรียบเรียงจดหมายจากสมาชิกเพื่อความกระชับและเหมาะสมในการพิมพ์

Those whose letters are selected for publication will receive a special gift as a token of appreciation. All letters will be subject to editing at the editor's discretion.

ความรู้สึกที่มีต่อ Living Thai... Living Thai เป็นมากกว่าหนังสือที่แสดงถึงวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของไทย เรื่องบางเรื่องที่น่าสนใจ คนไทยด้วยกันเองก็ยังไม่เคยเห็นไม่เคยรู้ หรือสัมผัสถึง เช่น โครงการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชนกลุ่มเล็กๆ นอกจากนั้นยังได้รู้จักกับศิลปินที่อุทิศตนเป็นครูช่างเล็กๆ ให้กับชุมชน Living Thai เปรียบเหมือนการสานชีวิต สานสายใยวัฒนธรรมให้สืบเนื่องต่อไป

นางสาววิภาดา ใจคุ้มเก่า

My impression of Living Thai? I feel Living Thai is much more than a magazine on Thai culture. Some articles which I have found in this magazine are not known even among the Thais; for instance, the stories on the development projects for small ethnic groups or minority groups. Then there are the many teachers who have dedicated their lives teaching young people in the community. Living Thai weaves lives and cultural strands in presenting our social fabric, for endless generations to admire.

Miss Vipada Jaikoomkao

สมัครสมาชิก

APPLICATION FOR MEMBERSHIP

ชื่อ Name นามสกุล Surname

วัน/เดือน/ปีเกิด Date of Birth เพศ Gender ชาย Male หญิง Female

การศึกษา/Education:

ต่ำกว่าปริญญาตรี Less than Bachelor's Degree ปริญญาตรี Bachelor's Degree ปริญญาโท Master's Degree อื่นๆ Others

อาชีพ/Occupation:

พนักงานบริษัทเอกชน Private company employee ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ Govt/State enterprise official

นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา Student ร้านอาหาร/โรงแรม/ท่องเที่ยว Restaurant/Hotel/Travel Agent

อื่นๆ Others

สถานที่ที่พบ/ได้รับนิตยสาร Where you first came across SACICT Living Thai magazine

ผู้แนะนำให้ท่านสมัครเป็นสมาชิก Who (or what) prompted you to seek subscription

รายละเอียดสำหรับการจัดส่งนิตยสาร/DETAILS FOR MAGAZINE DELIVERY

ชื่อ/Name

ที่อยู่/Address

.....

.....

.....

โทรศัพท์ (บ้าน/ที่ทำงาน)/Tel. (Residence/Office)

โทรศัพท์ (มือถือ)/Tel. (Mobile)

อีเมล/E-mail

โดยยินดีเสียค่าใช้จ่ายในการจัดส่งรายปี (6 ฉบับ)
I agree to pay for one year's subscription (6 editions)
 ในประเทศ 300 บาท/ Domestic 300 baht ต่างประเทศ 2,400 บาท/Overseas 2,400 baht

โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชี: พยงค์ กิ่งวานสุระ:
 Payment via cheque/money transfer to: **Savings A/C Name: Payong Kungwansurah**
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาชิดลม เลขที่บัญชี 001-549715-3
Siam Commercial Bank, Chidlom Branch, Savings A/C No. 001-549715-3

กรุณาส่งใบสมัครสมาชิก พร้อมเอกสารการชำระเงินมาที่:
ฝ่ายสมาชิกสัมพันธ์ นิตยสาร SACICT Living Thai 23/18 ซอยร่วมฤดี ถนนเพลินจิต
 แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 หรือเฟกซ์มาที่หมายเลข 0 2254 6839
 หรือทางอีเมล: sacict.thai@gmail.com สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือนำ ตี ชมได้ที่
ฝ่ายสมาชิกสัมพันธ์ นิตยสาร SACICT Living Thai โทรศัพท์ 0 2254 6898-9 ต่อ 60

Remarks: Please mail your completed application form, along with proof of payment to:
SACICT Living Thai, Subscription Department, 23/18 Soi Ruam Rudee,
 Ploenchit Road, Khwaeng Lumpini, Pathumwan District, Bangkok 10330
 or send by fax to 0 2254 6839 or by e-mail to: sacict.thai@gmail.com
 For enquiries and suggestions, please contact:
SACICT Living Thai, Subscription Department Tel. 0 2254 6898-9 ext. 60

แบบฟอร์มนี้สามารถถ่ายเอกสารได้/This application form may be photocopied.

โคมไฟชุดลอยฟ้า

Loi-Fa Lampshade Collection (GE-007)

25 cm. x 125 cm.

ชิ้นละ **5,250** บาท/baht each

โคมไฟชุดลอยฟ้า

Loi-Fa Lampshade Collection (GE-006)

22 cm. x 125 cm.

ชิ้นละ **4,725** บาท/baht each

โคมไฟชุดลอยฟ้า

Loi-Fa Lampshade Collection (GE-008)

20 cm. x 25 cm. x 50 cm.

ชิ้นละ **3,150** บาท/baht each

โคมไฟชุดลอยฟ้า

Loi-Fa Lampshade Collection (GE-005)

25 cm. x 125 cm.

ชิ้นละ **3,150** บาท/baht each

สมุดบันทึก

Notebook (GE-003)

ขนาด/Size **A5** 15 cm. x 21 cm. x 1.5 cm.

ขนาด/Size **A4** 30 cm. x 24 cm. x 1.5 cm.

ชั้นละ **950** บาท/baht each

ซองไอแพด

iPad Case (GE-004)

19 cm. x 26 cm. x 1.5 cm.

ชั้นละ **850** บาท/baht each

PRODUCT Showcase*

สร้อยคอมล็ดข้าว

Necklace in Rice Grain motif (GE-017)

ความยาวจี้/Pendant length 8 cm.

ชิ้นละ **4,725** บาท/baht each

กระดุมติดแขนเสื้อเซ็ตชาย

Cufflink in Rice Grain Motif (GE-018)

คู่ละ **2,415** บาท/baht/pair

กำไล และต่างหู (น้ำกับฟ้า)

Bracelet and Earrings (GE-015)

กำไล/Bracelet ชิ้นละ **2,625** บาท/baht each

ต่างหู/Earrings คู่ละ **1,575** บาท/baht/pair

มอแกนแสนสนุก

Playful Moken (GE-016)

ขนาดบรรจุภัณฑ์/Box Size 4 cm. x 5 cm.

ชิ้นละ **1,050** บาท/baht each

สนใจสินค้า สามารถติดต่อได้ที่

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ ศ.ศ.ป.

โทร. **035 367 054-9** โทรสาร **035 367 051** สายด่วน **1289**

Interested buyers please contact

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization)

Tel : **+66 (0) 35 367 054-9** Fax : **+66 (0) 35 367 051** Call Center **1289**

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)
The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization)

ร้าน SACICT ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ (Royal Project Zone)

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) พร้อมนำสินค้าศิลปาชีพและศิลปหัตถกรรมไทยพื้นบ้าน จากสมาชิกรูปแบบใหม่ที่ผสมผสานงานศิลปหัตถกรรมไทยที่มีความประณีต สวยงาม เหมาะกับการเป็นของขวัญต้อนรับนักท่องเที่ยวทุกท่านนี้ ณ อาคารผู้โดยสารขาออก ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ (Royal Project Zone) พร้อมแห่งใหม่ล่าสุด ย่านใจกลางกรุงเทพ ณ ศูนย์การค้าอัมรินทร์ พลาซ่า ชั้น 3 บริเวณ Thai Craft Market

ร้าน SACICT ศูนย์การค้าอัมรินทร์ พลาซ่า ชั้น 3 บริเวณ Thai Craft Market

ใช่!... ผมเห็น
ใครก็ต้องเห็น... ถ้าเคยบิน

ท่าอากาศยาน
เชียงใหม่

ท่าอากาศยาน
เชียงใหม่

ท่าอากาศยาน
ดอนเมือง

ท่าอากาศยาน
สุวรรณภูมิ

ท่าอากาศยาน
ภูเก็ต

ท่าอากาศยาน
หาดใหญ่

ปรากฏการณ์ใหม่ในวงการสื่อ **ABN AIRPORT TV**

- ▶ เน็ตเวิร์คครอบคลุม 6 ท่าอากาศยานนานาชาติ ▶ โฆษณาของท่านปรากฏสู่สายตาทูกทุก 5 นาที
- ▶ เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายกำลังซื้อสูงกว่า 60 ล้านคน/ปี

จองด่วนวันนี้...มีจำนวนจำกัด!

